1 DECEMBRIE 1965

DINAMO BUCUREȘTI
mai bun decît
INTERNAZIONALE

CITIȚI COMENTARIUL NOSTRU ÎN PAGINA 10

PROLETARI DIN TOATE ȚARILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 23 (166) DECEMBRIE 1965 — Anul XVIII

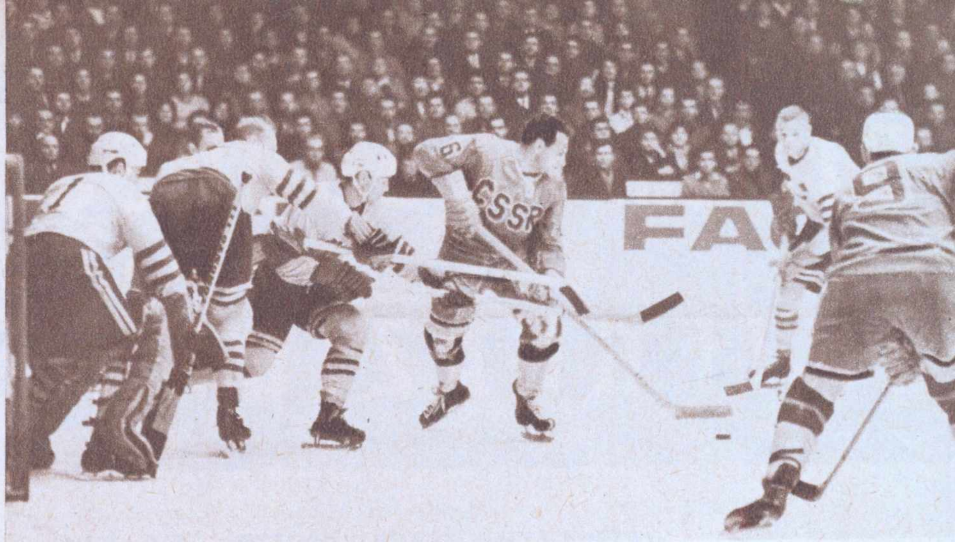
FOTBAL ● VA CÎȘTIGA RAPID CAMPIONATUL?
● *Prezentarea echipei ȘTIINȚA CRAIOV*

RUGBI ● MECIUL DE LA LYON ● Dinamo campioană după 9 a

MASA ROTUNDĂ A REVISTEI „SPORT": ATLETISM 196

Foto cronica

Hocheiştii din Cehoslovacia au avut un început de sezon cu adevărat «tare». După dubla victorie obţinută asupra campioanei mondiale, echipa Uniunii Sovietice, reprezentativa cehoslovacă a învins şi pe cealaltă rivală europeană, echipa Suediei. În meciurile desfăşurate la Praga, echipa de hochei pe gheaţă a Cehoslovaciei a întrecut pe cea a Suediei cu 3—2 şi 5—2. Faza surprinsă de fotoreporterul Havleka prezintă apărarea suedeză (tricouri albe) în vădită dificultate. Cu nr. 9 cunoscutul atacant cehoslovac J. Golonka.

Elevii Liceului nr. 2 din Iaşi se pregătesc pentru a serba centenarul şcolii. Fetele şi-au propus «montarea» unei reprize de gimnastică. Iată-le exersînd.

Noi le dorim tuturor mult succes. Am vrea ca după spectacolul lor sportiv, spectatorii să poată spune: «A fost splendid! Aşa ceva nu poţi vedea decît odată la... o sută de ani».

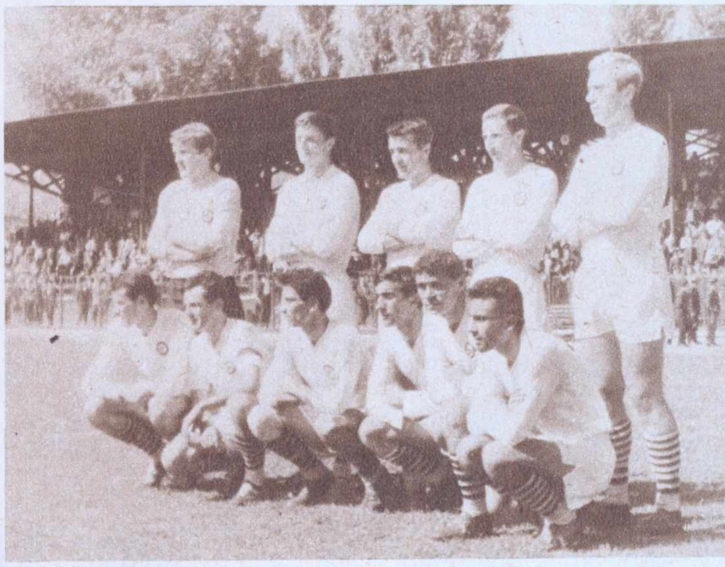

JIUL — LIDER DE TOAMNĂ în B. O dispută pasionantă care a angrenat în principal patru echipe (Jiul — 19 p, Minerul Baia Mare — 18 p, Vagonul — 17 p şi A.S.A. Tg. Mureş — 17 p), prima parte a campionatului de fotbal al seriei a doua din categoria B a dat cîştig de cauză fotbaliştilor din Petroşani.

Jiul îndreptăţeşte deocamdată, speranţele suporterilor săi, care, la sfîrşitul campionatului ar dori din toată inima să poată spune: «Şi... primăvara se numără bobocii».

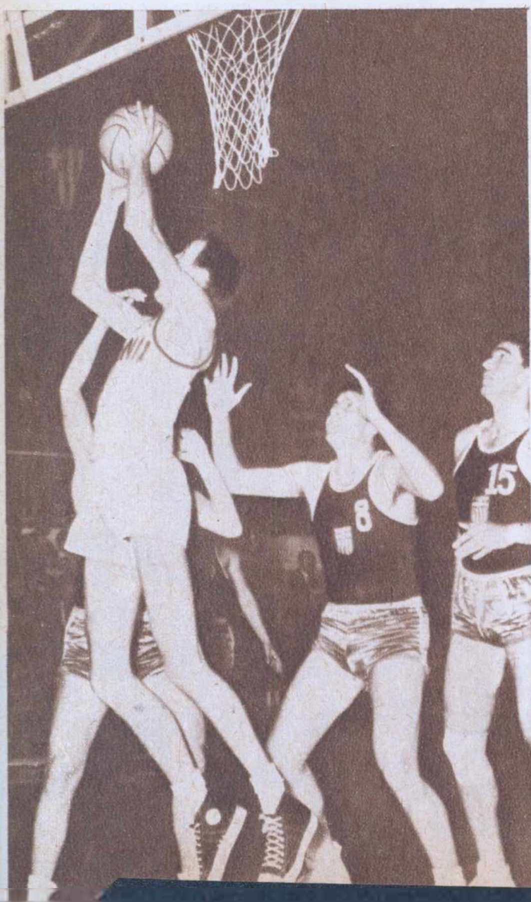
În imaginea alăturată publicăm formaţia de bază a minerilor. Sus, de la stînga la dreapta: Ion Vasile — portar, Pop, Nicoară, Şerban, Crăciun. Jos: Stoker, Cazan — căpitanul echipei, Martinovici, Libardi, Ivănescu şi Peronescu. Antrenor al echipei: Eugen Mladin.

AUREL DULA

Spaniolul Manuel Santana (dreapta) considerat drept cel mai bun tenisman al anului 19[illegible], se pregăteşte acum cu asiduitate pentru finala «Cupei Davis» care va opune la sfîrşitul anului echipele Australiei (deţinătoarea trofeului) şi Spaniei. Întîlnirea va avea loc în Australia.

Sala Sporturilor Floreasca a găzduit recent o dublă întîlnire internaţională de baschet, între echipele Greciei şi României. În ambele partide victoria a fost de partea sportivilor români.

În imaginea alăturată, o fază din meciul România A — Grecia (95—77). Reprezentantul ţării noastre Iekeli va arunca la coş, sub privirile adversarilor Popayotarakos (8) şi Haikalis (15).

Nu de mult, la Marsilia, a avut loc meciul internațional de rugbi în XIII dintre reprezentativele Franței și Noii Zeelande (reamintim cititorilor noștri că rugbiul în XV este rezervat sportivilor amatori, iar rugbiul în XIII — sportivilor profesioniști). Echipa «Cocoșului galic» și-a înscris pe tabela de marcaj 14 puncte, iar aceea a Noii Zeelande, sub denumirea de «Kiwis» — 3 puncte; partida a fost presărată cu multe durități.

Instantaneul redă o fază din acest meci încheiat cu victoria rugbiștilor francezi: după o grămadă dictată, balonul este cîștigat de gazde: Garnung se pregătește să paseze unui coechipier.

Inaintea meciului de la Las Vegas pentru titlul de campion mondial la toate categoriile, fostul campion Floyd Patterson a declarat ziariștilor: «*Cassius, ia-ți adio de la titlu!*» In ring lucrurile s-au petrecut contrar «angajamentelor» lui Floyd Patterson. In repriza a 12-a arbitrul de ring a întrerupt meciul pentru inferioritatea adversarului lui Clay. In felul acesta Cassius nu numai că nu și-a luat adio de la titlu, dar chiar și-a consolidat poziția de cel mai bun boxer greu al lumii. Instantaneul îi înfățișează pe cei doi adversari în ringul de la Las Vegas: Floyd — în momentul premergător abandonului: Cassius — triumfător.

Cunoscutul atlet din R.P. Chineză, săritorul în înălțime Ni-Chih-chin, a modoficat din nou cifra recordului țării sale, reușind la 20 noiembrie, în cadrul unui concurs care a avut loc la Wuhan, performanța de 2,25 m (vechiul record care-i aparținea tot lui — 2,24 m). Recordul de 2,25 m constituie cea mai bună performanță mondială a anului la săritura în înălțime și este la numai 3 centimetri de recordul mondial (2,28 m) stabilit de Valeri Brumel în 1963. În fotografie, Ni-Chih-chin în momentul săriturii-record.

La Londra au avut loc de curînd întrecerile de patinaj artistic din cadrul competiției dotate cu trofeul Richmond. Primul loc a fost cucerit de patinatoarea Uschi Keszler (R.F.G.) în vîrstă de 18 ani. Acumulînd 1.347,6 puncte ea a reușit să-și depășească principala concurentă, maghiara Zsuzsa Almassy (15 ani), deținătoarea trofeului. Pe locul 3 s-a clasat Beate Richter (R.D.G.), în stînga fotografiei.

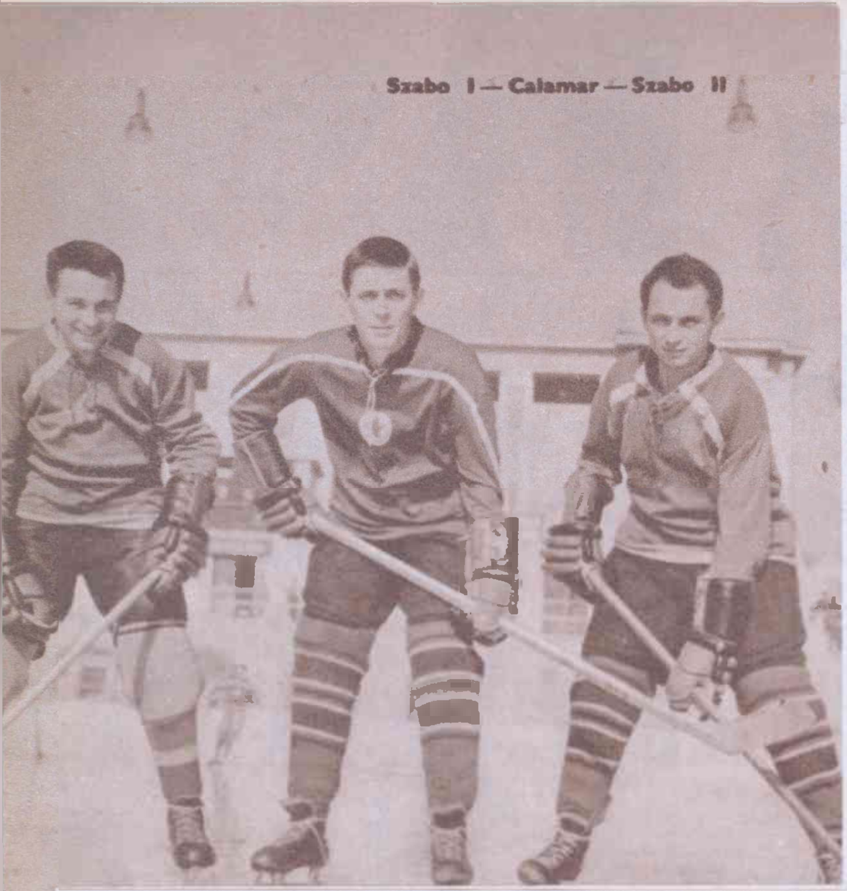

Echipa Uniunii Sovietice, una din cele 16 finaliste ale celei de a VIII-a ediții a campionatului mondial de fotbal, și-a început pregătirile pentru turneul final din Londra (1966) printr-o serie de jocuri pe gazonul terenurilor din Brazilia.

Fotografia a imortalizat la meciul revanșă, pe stadionul Maracana din Rio de Janeiro, două glorii ale balonului rotund: Pele și Iașin. Meciul Brazilia—U.R.S.S. s-a încheiat cu un scor de egalitate — 2—2, după ce la pauză brazilienii conduceau cu 2—0 (în primul meci, disputat pe stadionul Lujniki din Moscova, campionii mondiali i-au învins pe purtătorii tricourilor purpurii cu 3—0). Rezultatul de la Rio, întărește convingerea că fotbaliștii sovietici au intrat și ei în plutonul celor creditați cu șanse la unul din locurile fruntașe în ierarhia mondială ce va fi stabilită anul viitor în Anglia.

Szabo I — Calamar — Szabo II

Ștefan — Tarciu — Bașa

LINIILE DE ATAC

În ultimul număr al revistei, în materialul intitulat «TREBUIE SĂ MERGEM LA MONDIALE!», evidențiam la un moment dat aportul din ce în ce mai mare pe care-l aduc echipei naționale liniile 2 și 3 de atac. Linii alcătuite din jucători tineri, talentați, al căror rodaj în reprezentativa țării a început cu curaj și mai ales cu mult, foarte mult, optimism. De data aceasta, de liniile amintite socotim necesar să ne ocupăm ceva mai pe larg. Dar, mai înainte, o precizare. Prima noastră linie: SZABO I–CALAMAR–SZABO II, care este și cea mai experimentată și mai sudată, va mai putea activa de acum înainte (poate și cu randament sporit) minimum sase ani. Pentru că frații SZABO nu au decît cîte 24 de ani, iar CALAMAR, partenerul lor, 23 de ani. Pentru hocheiști, 24 de ani este vîrsta tuturor posibilităților sau — după cum spune MIHAI FLAMAROPOL, antrenorul lotului — «între 24 și 26 de ani hocheiștii își trăiesc vîrsta de aur». Am ținut să facem această paranteză întrucît prin însuși faptul că frații SZABO activează în echipa noastră reprezentativă de peste șapte ani s-au emis păreri că ar fi... bătrîni. Nu! Gemenii hocheiului nostru, și alături de ei CALAMAR, alcătuiesc încă o linie tînără!

Și acum, despre celelalte două linii: ȘTEFAN-TARCIU-BAȘA și PANĂ-FLORESCU-ȘTEFANOV.

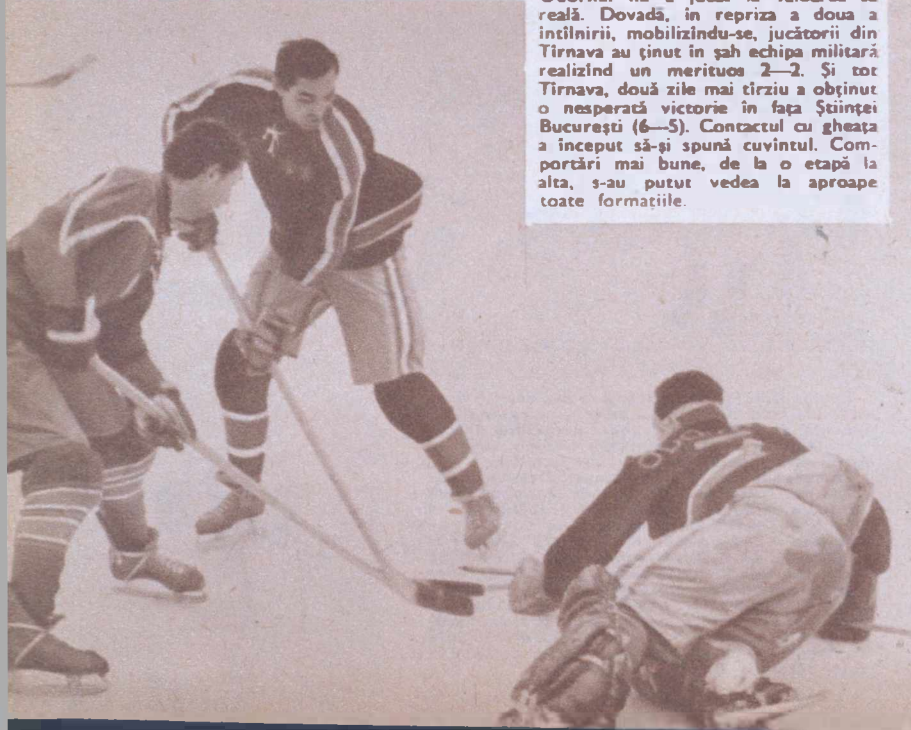
Pentru a se ajunge să se pună bază pe aceste două linii, atît sportivii care le alcătuiesc cît și antrenorii lor au trebuit să muncească cu multă răbdare și perseverență. În hochei, oricît de talentat ar fi un sportiv, patinajul în viteză, cumulat cu o bună orientare tactică, necesită un minimum de 4—5 ani de pregătire metodică, pentru ca abia după această perioadă să înceapă adevărata șlefuire.

O verificare a posibilităților acestor două linii a fost făcută și cu prilejul dublei întîlniri dintre sportivii noștri și reprezentativa de hochei a Ungariei. E adevărat, în primul meci linia a doua a funcționat fără TARCIU în formație (înlocuit în ultimul moment de selecționeri cu FERENCZI), însă, în rest, pe toți ceilalți hocheiști amintiți mai sus i-am întîlnit pe gheață și prezența lor s-a făcut simțită. Cinci dintre cele șase goluri realizate de hocheiștii români în prima seară a întîlnirii au fost rodul acțiunilor frumoase ale jucătorilor liniilor 2 și 3. Combinații spectaculoase,

La jumătate de drum...

Primele două tururi ale campionatului republican de hochei s-au încheiat. În clasamentul întocmit acum, la jumătatea campionatului, pe primul loc s-a situat echipa Steaua, urmată de formația Voința M. Ciuc. Pînă la disputarea tururilor următoare (24—30 ianuarie și 7—13 februarie 1966) echipele care au manifestat scăderi de ordin tehnic și tactic în jocurile recent disputate au tot timpul să se pună la punct cu pregătirea pe gheață.

În fotografia alăturată iată un aspect de la meciul Steaua—Tîrnava Odorhei (19—3). În acest meci echipa din Odorhei nu a jucat la valoarea sa reală. Dovada, în repriza a doua a întîlnirii, mobilizîndu-se, jucătorii din Tîrnava au ținut în șah echipa militară realizînd un merituos 2—2. Și tot Tîrnava, două zile mai tîrziu a obținut o nesperată victorie în fața Științei București (6—5). Contactul cu gheața a început să-și spună cuvîntul. Comportări mai bune, de la o etapă la alta, s-au putut vedea la aproape toate formațiile.

Pană — Florescu — Ştefanov

pase precise şi acţiuni individuale reuşite (PANĂ a marcat un gol de mare spectacol dintr-o acţiune personală) încununate de succes au determinat publicul să-i răsplătească cu îndelungi aplauze.

Un avantaj al liniilor 2 şi 3 de atac îl prezintă, în primul rînd, fizicul mai impunător al componenţilor. Astfel, în timp ce linia SZABO I — CALAMAR-SZABO II are media de înălţime 1,68 m, atît la linia a doua cît şi la linia a treia media de înălţime a echipierilor este de 1,76 m. Un plus de înălţime, la care adăugîndu-se în mod inerent şi un plus de forţă — iată sporit simţitor şi potenţialul de luptă al întregii formaţii.

ŞTEFAN este cel mai tînăr component al lotului (18 ani). La el, ca de altfel şi la ION BAŞA, te impresionează viteza de patinaj. Ambilor le lipseşte însă simţul de orientare pe gheaţă şi în această privinţă vine să echilibreze oarecum situaţia cel de al treilea component al liniei, ANDREI TARCIU, un bun tactician, dar încă insuficient pregătit la capitolul patinaj. Cu timpul, prin muncă şi perseverenţă, el va putea desigur remedia această lacună. Lui TARCIU, însă nu-i întrezărim un viitor sportiv prea strălucit dacă nu va încerca să-şi lichideze în primul rînd manifestările vedetiste pe care a început să le manifeste într-un mod cu totul nejustificat.

Linia a treia PANĂ-FLORESCU-ŞTEFANOV este formată în exclusivitate din bucureşteni (prima promoţie de hocheişti fruntaşi ai patinoarului «23 August»). PANĂ şi ŞTEFANOV au devenit, după cum aţi putut desigur constata şi dv., buni tehnicieni în mînuirea crosei. Ceea ce le reproşăm însă este tendinţa spre jocul individual, care stînjeneşte în bună măsură deplina omogenizare a liniei şi totodată şi randamentul ei. FLORESCU, mult mai calm şi echilibrat, încearcă să stăvilească elanul celor doi parteneri. Acesta este desigur un merit pentru care îl vom aplauda pe tînărul jucător, dar numai cînd va reuşi să-şi corecteze propriile-i deficienţe. Este vorba de sprint, viteză în patinaj, capitole la care Florescu prezintă încă unele rămîneri în urmă.

Încheiem rîndurile de faţă cu convingerea că lipsurile pe care le mai prezintă noile linii ale reprezentativei noastre de hochei vor fi cît mai grabnic lichidate, astfel încît să se poată miza pe ele în aceeaşi măsură în care se poate conta în prezent pe trio-ul de bază SZABO I-CALAMAR-SZABO II.

G. ŞTEFĂNESCU

Biatlonul modern şi... ştafeta de biatlon

În ultimul timp tot mai numeroşi cititori ne solicită să publicăm în cuprinsul revistei un material care să-i edifice în privinţa biatlonului. Ce este şi cum se desfăşoară această probă? *O curiozitate justificată, pe care vom căuta să o satisfacem chiar în rîndurile care urmează.*

Biatlonul sau, după titulatura completă şi oficială, «biatlonul modern de iarnă» *este una dintre cele mai tinere discipline sportive. I s-a semnat actul de naştere în urmă cu numai 10 ani. În scurta sa existenţă biatlonul s-a impus însă de o manieră demnă de invidiat. Ce altă disciplină a suscitat atîta interes încît să fie inclusă în programul Jocurilor Olimpice încă de la vîrsta «junioratului»? Singur biatlonul a reuşit această performanţă. La Jocurile Olimpice de la Innsbruck biatlonul îşi face o intrare triumfală, reuşind să cucerească asistenţa prin ineditul, dinamismul şi spectaculozitatea care-l caracterizează.*

Biatlonul este compus dintr-o probă individuală, de alergare pe schiuri, pe o distanţă de 20 km, pe parcursul căreia concurenţii se opresc pentru a efectua patru trageri, cu o armă de calibru mare. După ultimele modificări aduse regulamentului, ţintele se plasează la 150 m de locul fixat pentru efectuarea tragerii, iar cele patru trageri se fac, două din poziţia culcat şi două din poziţia în picioare. Asupra ţintelor — diferite ca dimensiuni de la o poziţie la alta — se trag cîte 20 focuri.

Trăgătorul care nimereşte interiorul cercului mic de pe ţintă — rămîne nepenalizat. Pentru cercul al doilea se atribuie 1 minut penalizare, iar pentru focurile din afara cercului negru, 2 minute penalizare. Penalizările adăugate la timpul de parcurgere pe schiuri a celor 20 km, dau timpul final care intră în alcătuirea clasamentului.

După cum ştiţi probabil, la această probă, reprezentantul nostru Gheorghe Vilmoş a ocupat la Jocurile Olimpice de la Innsbruck locul al 5-lea din 50 de concurenţi, iar la campionatele mondiale de la Elverum (Norvegia), tot Vilmoş a ocupat locul 7 (50 concurenţi).

Cu ocazia congresului care a avut loc anul acesta la Elverum, Uniunea Internaţională de pentatlon modern şi biatlon a propus — iar Congresul C I O de la Madrid a dispus — introducerea la viitoarele ediţii ale campionatelor mondiale şi Jocuri Olimpice a unei noi probe, de asemenea foarte spectaculoasă: ştafeta de biatlon.

La această nouă probă concurenţii aleargă în stilul clasic al ştafetelor la schi, în patru schimburi (fiecare schimb cîte 7,5 km). Pe parcursul fiecărui schimb, sportivii efectuează cîte 2 trageri: una din poziţia culcat, iar alta din poziţia în picioare, de la aceeaşi distanţă de 150 m ca şi la biatlonul modern. Fiecare schimb al ştafetei are dreptul la cîte 8 focuri pentru fiecare poziţie, iar focurile sînt trase asupra unor baloane, fixate pe un panou special. Pentru fiecare balon nespart sportivul efectuează pe schiuri o buclă de 200 m în jurul panoului, iar timpul pierdut astfel se adaugă timpului final în care toţi cei patru schiori au parcurs distanţele.

*

Următoarea ediţie a campionatelor mondiale de biatlon şi ştafetă va avea loc între 2—6 februarie 1966 la Garmisch-Partenkirchen (R.F. Germană), motiv pentru care sportivii noştri se pregătesc cu o deosebită atenţie. Luna viitoare vor avea loc de altfel în R.D. Germană, iar mai apoi la Predeal, două concursuri internaţionale fixate în mod special pentru verificarea stadiului de pregătire a concurenţilor noştri înaintea mondialelor. Sperăm că şi la această a doua mare confruntare la care sînt chemaţi să participe, sportivii români se vor comporta la înălţimea prestigiului de care au început să se bucure.

ÎN FOTOGRAFII:

Sus: *Gh. Cimpoia, Gh. Vilmoş şi C. Carabela fotografiaţi înaintea disputării probei de biatlon modern de la Elverum.*

Jos: *la poligonul improvizat ad-hoc biatloniştii, cu schiurile în picioare, s-au oprit pentru a efectua tragerile. Aspect de la traseul ultimei ediţii a campionatului mondial desfăşurat la Elverum.*

ATLETISMUL NOSTRU LA MASA ROTUNDĂ

Cam puţini... boboci!

Va să zică mai avem citeva zile şi intrăm... oficial în iarnă. Aşadar, să ne grăbim să numărăm... bobocii anului atletic 1965!

Aud voci: «N-are rost! Am face-o numai de dragul zicalei!»

S-ar putea să aibă dreptate oamenii! Dar tot atît de bine s-ar putea să nu aibă!...

Din nou voci: «Avem dreptate! Să nu uităm că anul 1965 a avut derogare, după Jocurile Olimpice de la Tokio!»

Ce-o fi însemnînd «derogare» în cazul atletismului? Habar nu am!...

Vocile: «După un an greu — 1964, ţi se îngăduie puţină relaxare — 1965».

Aşa o fi peste tot? După cîte ştiu, «1965» a primit investitura de «primul an preolimpic», nicidecum pe aceea de «an post-olimpic» sau de «an de relaxare». Mă uit pe tabela cu recordurile mondiale: australianul RON CLARKE a doborît recordurile la 5 000 m (13:25,8) şi la 10 000 m (27:39,4); kenianul KIPOCHE KEINO a «intervenit» şi el la 5 000 m — 13:24,2; belgianul GASTON ROELANTS a îmbunătăţit cifra la 3 000 m obstacole — 8:26,4; germanul C. HÖHNE a fost cronometrat cu 4.10 : 51,8 la 50 km marş; japonezul M. SHIGEMATSU, cu 2.12 : 00,0, a uşurat memorarea «recordului» la maraton; negrul nord-american R. BOSTON a mai adăugat centimetri la lungime — 8,35 m; americanul R. MATTSON a împins greutatea pînă la 21,51 m; cehoslovacul L. DANEK a expediat discul la 65,22 m; ungurul G. ZSIVOTZKI a aruncat ciocanul la 73,74 m; polonezele EVA KLOBUKOVSKA şi IRINA KIRSZENSTEIN, ca şi atleta nord-americană WYOMIA TYUS au parcurs 100 m în 11,1; aceeaşi Kirszenstein a avut succes şi la 200 m — 22,7; atleta sovietică IRINA PRESS a rupt firul la 80 m garduri cînd acele cronometrelor au indicat 10.3, iar sora ei, TAMARA PRESS, nu s-a lăsat cu nimic mai prejos, obţinînd 18,59 m la greutate şi 59,70 m la disc. Deci multe, foarte multe şi foarte bune performanţe, pe toate meridianele.

La Jocurile Olimpice de la Tokio lotul nostru de atletism a avut o comportare cu adevărat meritorie (Iolanda Balaş — medalie de aur, 7 puncte; Mihaela Peneş — medalie de aur, 7 puncte; Lia Manoliu — medalie de bronz, 4 puncte; Şerban Ciochină — locul V, 2 puncte; Viorica Viscopoleanu — locul V, 2 puncte; Maria Diaconescu — locul VI, 1 punct; Ana Sălăgean — locul VIII; Olimpia Cataramă — locul VIII), aducînd 23 de puncte din cele 94,5. De aceea cu greu îmi vine să cred că în 1965 a fost o aşa zisă «etapă de relaxare», care să pună atletismul nostru la adăpost în faţa chiar şi a celei mai mici încercări de analiză critică. (Vezi plenara din ianuarie a Consiliului General al UCFS).

Listele celor mai bune 10 performanţe mondiale ale anului contrazic «vocile» care susţin că ar fi vorba de o aşa zisă relaxare după Tokio, neexistînd mari competiţii internaţionale care să invite la performanţe înalte: IOLANDA BALAŞ — locul 1 la săritura în înălţime — 1,86 m (locul 2 — chinezoaica Suan Siao-mei — 1,81 m); MIHAELA PENEŞ — locul 1 la aruncarea suliţei — 59,22 m (locul 2 — recordmana mondială, sovietica Elena Gorceakova — 58,59 m); VIORICA VISCOPOLEANU — locul 3 la săritura în lungime — 6,52 m (locul 1 — sovietica Tatiana Şcelkanova — 6,71 m; locul 2 — poloneza Irina Kirszenstein — 6,54 m); IOANA PETRESCU — locul 5 la 200 m — 23,5 (locul 1 — polonezaKirszenstein — 22,7); ZOLTAN VAMOŞ — locul 6 la 3 000 m obstacole — 8 : 36,0 (locul 1 — belgianul Gaston Roelants — 8 : 26,4); CURT SOCOL — locul 8 în Europa la decatlon — 7 433 de puncte (locul 1 — sovieticul Storojenko — 7 883 de puncte); VICTOR CARAMIHAI — locul 10 la 3 000 m obstacole — 8 : 37,8; ANA SĂLĂGEAN — locul 10 la aruncarea greutăţii — 16,33 m (locul 1 — sovietica Tamara Press — 18,59 m).

Deci, prin prisma rezultatelor de mai sus, nu se poate afirma că atletismul nostru — în totalitatea sa — s-a... relaxat. Rezultatele acestea, cu toate că nici unul nu reprezintă un record mondial sau european, dovedesc totuşi că o serie de atlete şi atleţi români au acordat tot creditul lui «1965», considerîndu-l «primul an preolimpic».

Va să zică, să ne grăbim să numărăm... bobocii anului atletic 1965!

Pentru această «numărătoare» am solicitat concursul unor antrenori de a căror activitate este strîns legată **performanţa.**

Rep.: Cum s-au comportat atletele şi atleţii noştri în «primul an preolimpic»?

VICTOR FIREA (secretar general al Federaţiei Române de Atletism): **Fetele, ca de obicei, mult mai bine decît băieţii. Un exemplu: din cele 24 de ediţii «masculine» ale Balcaniadei, atleţii români au cîştigat 4 (1959, 1962, 1964 şi 1965), iar atletele românce, din cele 9 ediţii «feminine» au... pierdut una singură (1963). La bărbaţi, media primelor 10 performanţe a scăzut la 8 din cele 18 probe la care se acordă titluri de campioni, în timp ce la femei o singură probă a fost deficitară din acest punct de vedere — discul (datorită formei slabe manifestată de Lia Manoliu). Valoarea ultimei performanţe însă, a zecea, a fost superioară şi la masculin şi la feminin, comparativ cu situaţia din anul 1964.**

Rep.: Cîteva cifre în legătură cu comportarea atleţilor noştri!

NICOLAE MĂRĂŞESCU (atlet şi statistician): **În 1965 reprezentanţii ţării noastre au cucerit 107 victorii internaţionale (dintre care 44 peste hotare).**

Rep.: Cum se explică creşterea valorii celei de a zecea performanţe la fiecare probă — pe de o parte, şi scăderea mediei celor 10 performanţe — pe de altă parte?

VICTOR FIREA: O influenţă favorabilă a avut-o campionatul republican pe echipe. Potrivit regulamentului, fiecare echipă a fost obligată să se prezinte la start cu lotul complet. Acest lucru a determinat o mai mare preocupare pentru depistarea de elemente apte pentru competiţie. Scăderea mediei la unele probe se explică prin faptul că «vîrfurile» au avut, în general, o comportare sub posibilităţi. Iar, după cum se ştie, între «vîrfuri» şi «masă» este, din nefericire, un prea mare decalaj valoric. Căutînd izvorul acestui decalaj valoric, îl găsim în insuficienta preocupare pentru atletism, atît în şcoli, cît şi în asociaţiile şi cluburile sportive. De asemenea, în întreaga ţară există pentru cele 1 222 de secţii de atletism doar 90 de antrenori. Şcolile de instructori organizate pe lîngă consiliile regionale ale U.C.F.S. au avut o viaţă mai mult formală. Dintre foştii atleţi, performeri, au fost angrenaţi în «antrenorat» extrem de puţini. Or, este ştiut că acela care nu a simţit nici o dată pista de zgură sub pantofii cu cuie nu va reuşi să scoată performeri de clasă.

Rep.: Care este raportul între Capitală şi restul ţării în ceea ce priveşte repartizarea titlurilor de campioni republicani?

NICOLAE MĂRĂŞESCU: La bărbaţi, din cele 26 de titluri 23 au fost cucerite de bucureşteni, iar la femei, din cele 12 titluri 10 au revenit bucureştencelor. Cu totul alta este situaţia la juniori. Din cele 33 de titluri de campioni, bucureştenii au obţinut anul acesta doar 18, faţă de cele 22 de anul trecut. Schimbarea raportului se datorează campionatului republican pe echipe.

Rep.: Există vreun raion în care să nu figureze nici un atlet care să aibă categoria întîi de clasificare?

NICOLAE MĂRĂŞESCU: Nu numai raioane, dar chiar şi regiuni. De pildă, regiunea Suceava nu mai are nici o «categorie întîi» de cînd cel mai bun sprinter al său, Vasile Midvighi, a plecat la Dinamo Bucureşti. În ceea ce priveşte raioanele, citez Gherla. În acest raion se află comuna Moci, unde s-a născut cel mai bun sprinter român, Ion Moina.

Rep.: Ce părere aveţi despre calendarul competiţional intern?

GHEORGHE ZÎMBREŞTEANU (antrenor federal): **Este foarte încărcat şi de foarte lungă durată, în ceea ce-i priveşte pe performeri. Astfel, perioada ianuarie—martie este rezervată activităţii în sală, iar perioada aprilie—noiembrie — celei în aer liber. În ţările cu un atletism de performanţă dezvoltat, cum ar fi S.U.A., un sportiv nu participă, de regulă, decît la o**

VICTOR FIREA

GH. ZÎMBREŞTEANU

IOAN SOETER

singură competiție: ori de sală, ori în aer liber. Activitatea competițională în aer liber începe la 20 martie și durează pînă la 14 iulie, pentru toată lumea. Celor mai buni li se prelungește activitatea competițională pînă în august, interval în care sînt incluse și meciurile internaționale în țară și peste hotare.

Rep.: Ce credeți despre calendarul competițional internațional?

GHEORGHE RUGINĂ (antrenor federal): **Este foarte sărac la capitolul întîlniri cu adversari de valoare europeană sau chiar mondială. Pentru reușita unor performanțe înalte sînt necesare numeroase încercări. Dacă prima încercare se soldează cu un eșec, este cu totul greșit să se renunțe la suita de încercări propusă anterior. După părerea mea, Vamoș, Barabaș, Bloțiu, Caramihai, Mustață ar fi putut să-și încheie anul cu rezultate excepționale dacă ar fi beneficiat de mai multe întîlniri «tari».**

IOAN SOETER (antrenor): **Aceasta este și părerea mea. Consider că rezultatul 8 : 36,0 de la 3 000 m obstacole nu reprezintă nici pe departe apogeul posibilităților lui Vamoș. Mai ocazia să stea mai mult timp în anturajul unei singure echipe. Tot ceea ce putea să vadă, a văzut.**

LICSANDRU PANDELE (antrenor federal): **Dar pentru ca aceste schimburi de experiență să fie cît mai utile, este necesar ca alături de antrenor să facă deplasarea și 2—3 atleți de valoare și de perspectivă certă.**

Rep.: Vă propun să transpunem raportul antrenor-atleți și pe alt plan. S-a spus mai înainte că în țară există doar 90 de antrenori de nădejde. Acest fapt duce la concluzia că avem de-a face cu «antrenori decatloniști». Este bine?

CONSTANTIN SPIRIDON (antrenor): **Nicidecum. «Antrenorul decatlonist» nu va fi în stare nici să determine dezvoltarea la maximum a valorilor și nici să împiedice risipirea sau plafonarea lor. Un antrenor, după ce și-a dobîndit o pregătire multilaterală de prim ordin, trebuie să lucreze cu mulți sportivi, dar numai în cadrul unei singure probe. Să-și asigure din aceștia o adevărată «bandă rulantă». În felul acesta decalajul valoric între «vîrfuri» și «rest» nu ar mai face obiectul cursuri. La ora actuală, nu știu dacă există vreun stadion în țară care să aibă tot ceea ce este necesar pentru un concurs. Aceleași materiale circulă, din această cauză, de la stadionul 23 August la stadionul Republicii, din București la Timișoara, la Cluj, la Constanța, la Oradea. O recuzită... turistică!**

Rep.: Ne apropiem de sfîrșitul numărătorii... bobocilor! Vă rog să-mi spuneți, în final, dacă considerați anul 1965, «primul an preolimpic», drept un an... pierdut sau un an cîștigat?

VICTOR FIREA: **În linii mari este un an pierdut. Concluziile care au fost stabilite după Jocurile Olimpice de la Tokio nu au fost respectate. Se hotărîse ca pregătirile pentru Jocurile Olimpice din Mexic să înceapă din 1965. Desigur, în principal, vina pentru această lipsă de punctualitate revine federației noastre.**

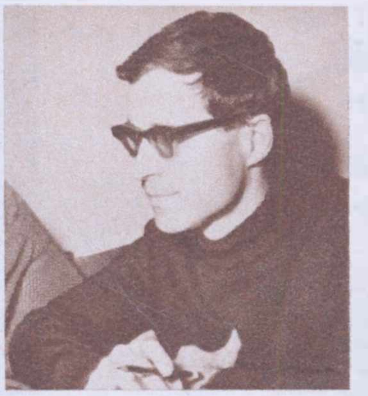
LICSANDRU PANDELE: **Pînă în prezent nici nu a fost fixat numărul atleților care vor constitui lotul din care să selecționăm participanții la Olimpiada din Ciudad de Mexico. Balcaniada, Cupa Europei la bărbați și la femei, meciurile cu Italia, cu Finlanda, cu Cehoslovacia nu pot fi trecute la capitolul «pregătiri pentru Mexic».**

GHEORGHE RUGINĂ: **«Primul an preolimpic» îl vom începe, în atari condiții, abia în 1966. În orice caz, consider necesar ca în lotul mare pentru Mexic să fie cuprinși cel puțin 200 de atleți și atlete.**

IOAN SOETER: **«Primul an preolimpic» a fost, fără îndoială, pierdut. Principala sarcină a fost total ignorată. Ea se referă la baza tehnico-materială, mai precis la pistele de alergări și la pistele de elan. Voi da cîteva exemple. Dacă vrei să obții rezultate bune la alergări trebuie să optezi pentru stadionul 1 Mai din Timișoara. Dacă vrei să obții succese la săritura în înălțime și la aceea în lungime trebuie să alegi stadionul 23 August din Capitală. Dacă urmărești ceva mai bun la triplusalt atunci iei trenul pînă la Brașov și urci cu «rimbul» în Poiană. Este un mare regret pentru orice iubitor al atletismului să constate că, în prezent, cel mai slab stadion — dacă urmărești performanțe de valoare — este «Republicii», odinioară o perlă.**

CONST. SPIRIDON

LICSANDRU PANDELE

GH. RUGINĂ

NICOLAE MĂRĂȘESCU

multe concursuri «mari» i-ar fi ajutat să scadă și mai mult diferența de 10 secunde față de recordmanul mondial Gaston Roelants. Așa încît, după mine, pentru Vamoș anul nu s-a încheiat odată cu acel 8 : 36,0. De asemenea, consider că dacă ar fi participat la mai multe concursuri internaționale grele, Viorica Viscopoleanu, Ioana Petrescu și chiar Maria Diaconescu ar fi progresat neîntrerupt, pe măsura posibilităților lor reale.

Rep.: Cum au decurs schimburile de experiență între atletismul românesc și cel străin, de valoare?

GHEORGHE ZÎMBREȘTEANU: **Potrivit planificării. Personal, nu sînt însă mulțumit. De pildă, cînd am fost în S.U.A, împreună cu Iolanda Balaș, nu am avut posibilitatea să urmăresc pe îndelete și** metodica. **Am putut trage concluzii numai în ceea ce privește latura tehnico-organizatorică. Apreciez ca fiind utile aceste schimburi de experiență doar atunci cînd sînt excluse deplasările dintr-o localitate într-alta. Antrenorul de baschet Vasile Popescu, care a fost și el invitat în S.U.A., a fost mai... norocos. El a avut discuțiilor.**

Rep.: Fiindcă veni vorba de... discuții! Ce părere aveți de arbitraje și de modul cum sînt organizate concursurile atletice?

VICTOR FIREA: **De puține ori o părere bună. Unor arbitri le lipsește viteza de reacție și vă dați seama ce înseamnă asta cînd e vorba de mînuirea cronometrelor. Altora le lipsește pasiunea. Intenționăm să îmbunătățim radical calitatea arbitrajelor la anul, prin solicitarea studenților și absolvenților I.C.F. și ai facultăților de cultură fizică de 3 ani. Totodată, sperăm ca la anul federația noastră să fie... împroprietărită cu cel puțin un anemometru. Pînă în prezent acest aparat de măsurarea vitezei vîntului l-am împrumutat de la «meteorologie»!...**

CONSTANTIN SPIRIDON: **Aș adăuga faptul că arbitrii noștri încă nu și-au făcut un obicei — așa cum cere regulamentul — din a consemna în foile de arbitraj că materialul de concurs a fost omologat în prealabil.**

IOAN SOETER: **Referitor la organizarea concursurilor, țin să-mi exprim nemulțumirea față de sărăcia... recuzitei de con-**

Numărătoarea s-a încheiat, dar, înainte de a comunica totalul, țin să-i informez pe cititorii revistei SPORT că am mai adresat unele întrebări celor invitați la... masa rotundă. Astfel, în unanimitate ei au atribuit toate laudele pentru comportarea din 1965 maestrelor emerite ale sportului Iolanda Balaș și Mihaela Peneș, care nu s-au culcat pe laurii olimpici de la Tokio. Nu la fel de multe laude au fost acordate antrenorilor care s-au ocupat de sprint. **După cum se știe sprintul masculin — în frunte cu Gheorghe Zamfirescu — a bătut pasul pe loc. Încercînd să explice această rămînere în urmă, participanții la «dezbateri» au... invocat unele accidentări. Dar cînd s-a pus degetul pe rană, adică atunci cînd a fost pomenit termenul metodică, toată lumea a tăcut. Reamintim, cu acest prilej, că într-unul din numerele trecute ale revistei noastre am relevat faptul curios că Ioana Petrescu a fost recuperată pentru atletismul de performanță nu în grupa de sprint, ci în aceea de semifond și fond. Secretul? Pregătirea de semifond este foarte utilă și obligatorie pentru orice sprinter. Deci, nu accidentările, ci metodica nepotrivită le-a tăiat sprinterilor din iuțeală. Dar, despre acest subiect — metodica în pas cu cerințele sprintului modern — ne propunem să prezentăm un material într-unul din numerele viitoare.**

Și, acum, totalul! Zicala spune că «toamna se numără bobocii». Atletismul românesc a obținut succese frumoase în 1965, dar prea puține! Au fost cucerite victorii, dar prea puține! Au fost doborîte recorduri, dar prea puține! Au fost depistate elemente de valoare și de perspectivă, dar prea puține! Au fost făcuți pași spre Jocurile Olimpice din Mexic, dar prea puțini!

HORIA CRISTEA

CAMPIONATUL DE FOTBAL
1965 – 1966

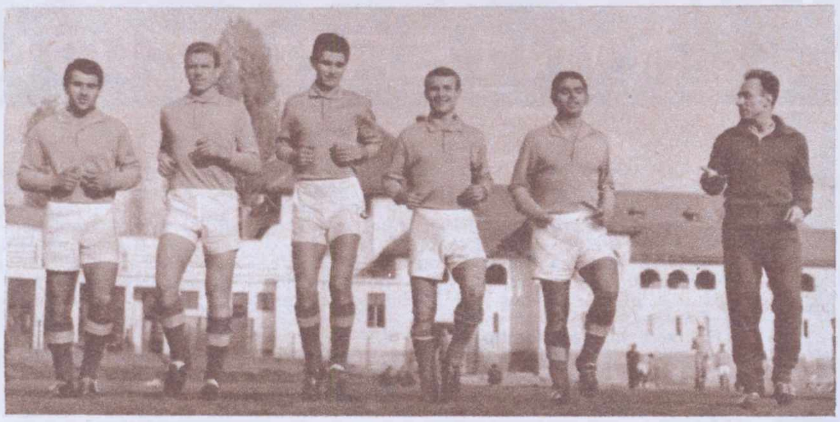
ȘTIINȚA CRAIOVA

În picioare, de la stînga la dreapta: antrenorul principal **OȚELEANU** Nicolae; **GELERIU** Ilie, fundaș de margine, 28 de ani, 1,75 m, 68 kg, inginer horticol, 6 ani la Știința; **MINCĂ** Constantin, fundaș central, 25 de ani, 1,79 m, 74 kg; **MIHĂILESCU** Petre, f.m., 23 de ani, 1,79 m, 77 kg, strungar Comb. chimic, 1 an la Știința; **DELIU** Constantin, f.c., 27 de ani, 1,72 m, 69 kg, inginer, 8 ani la Știința; **VASILESCU** Marian, portar, 28 de ani, 1,83 m, 79 kg, lăcătuș, 2 ani la Știința; **PAPUC** Ioan, portar, 23 de ani, 1,73 m, 68 kg, student anul III Agr., 3 ani la Știința; **ANTON** Ion, «universal», 29 de ani, 1,76 m, 72 kg, anul V Hort., 5 ani la Știința; **GAVRILĂ** Petre, f.c., 24 de ani, 1,82 m, 77 kg, anul I Chim.; **CRISTOLOVEANU** Gheorghe, extrem, 21 de ani, 1,78 m, 68 kg, I Agr.; **STOICHIȚOIU** Marian, f.m., 1,71 m, 66 kg, electrician; antrenorul secund **TEODORESCU** Dumitru.
Jos: **CÎRCIUMĂRESCU** Ion, extrem, 22 de ani, 1,66 m, 68 kg, III Filologie; **SFÎRLOGEA** Constantin, inaintaș central, 24 de ani, 1,76 m, 69 kg, elev șc. m. petrol-chimie, 2 ani la Știința; **EFTIMIE** Haralambie, f.c., 31 de ani, 1,71 m, 69 kg, 3 selecții în echipa națională A, 2 ani la Știința; **IONESCU** Vasile, extrem, 21 de ani, 1,72 m, 68 kg, I Hort.; **PAȘCANU** Alexandru, mijlocaș, 24 de ani, 1,70 m, 70 kg, 2 ani la Știința; **STRÎMBEANU** Lucian, mijlocaș, 19 ani, 1,73 m, 66 kg, I Hort.; **BÎTLAN** Constantin, mijlocaș, 24 de ani, 1,74 m, 70 kg, IV Hort., 4 ani la Știința; **BĂRBULESCU** Mircea, mijlocaș, 27 de ani, 1,71 m, 67 kg, V Agr., 7 ani la Știința; **PLUGARU** Constantin, extrem, 23 de ani, 1,74 m, 67 kg, lăcătuș, 2 ani la Știința; **DUMITRESCU** Dumitru, f.m., 31 de ani, 1,70 m, 66 kg, inginer agronom, 11 ani la Știința. Lipsește din fotografie **MARIN** Marcel, f.c., 32 de ani, 1,75 m, 70 kg, Hort. III, 2 ani la Știința.

CALEIDOSCOP CRAIOVEAN

NOUA GENERAȚIE...

Științei Craiova se... încălzește sub conducerea antrenorului secund prof. Dumitru Teodorescu. (De la stinga la dreapta: **Ionescu, Mincă, Cristoloveanu, Strimbeanu, Stoichițoiu**). **Aveți cuvintul, tovarășe profesor:** «Aici, la Știința, sintem pentru tineret, pentru deprinderi noi. Am mare încredere în tinerii noștri. Cred în finețea și viteza lui Cristoloveanu, cred în puterea de muncă a lui Stoichițoiu. Cred, în sfîrșit, că Ionescu și Strimbeanu vor confirma. Avem nevoie de o echipă mare. Avem un public mare și un viitor stadion mare, în plină construcție...

Un minut cu antrenorul OȚELEANU

Înainte de a-i da cuvintul, e bine să precizăm că antrenorul Nicolae Oțeleanu a jucat in echipa natională, — mijlocaș central — in... 1926, la București, contra Bulgariei (6—1). Si-acum, să ascultăm:

«Am fi putut avea un start mai bun dar am trecut prin citeva momente grele. Perechea Eftimie—Sfîrlogea a jucat sub nivelul anului trecut. Accidentul primului a influentat negativ sudura ulterioară. În afară de asta, tinerii pe care i-am incercat au debutat furtunos, dar apoi, așa cum e firesc, au inregistrat o scădere. Tot atit de firească va fi insă, revenirea lor în retur. În sfîrșit, nu trebuie să omitem dificultătile reale pe care le presupune pregătirea unei echipe de fotbal studentesti, in care curba de efort trebuie racordată la curba... sesiunilor de examene. Iar cind spun «curba examenelor» mă refer, bineinteles, in primul rind la consumul nervos, care e decisiv...»

În incheiere, antrenorul Nicolae Oțeleanu ne-a prezentat — la cerere — echipa de bază, cu scurte caracterizări:

PAPUC (un mare talent cu 10 centimetri in minus) — **GELERIU** (un lucid ofensiv), **MINCĂ** (vigoarea si... viitorul), **MARIN MARCEL** (experienta), **DELIU** (viteză + muncă) — **BĂRBULESCU** (organizatorul tehnic), **BÎTLAN** (un șuter de... reglat) — **CÎRCIUMĂRESCU** (combativ și insinuant), **SFÎRLOGEA** (un tehnician... fragil), **EFTIMIE** (un impetuos rationalizat prin experientă), **IONESCU** (tineretea)... Dar portile sint deschise!...

INGINERII

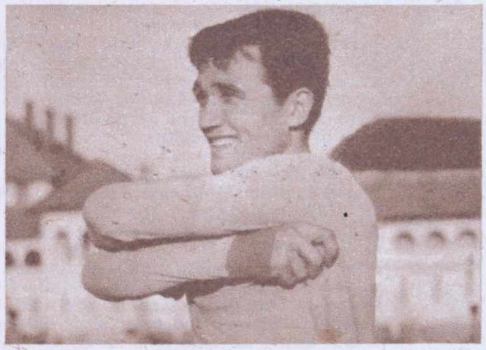
Ilie Geleriu, Constantin Deliu și Dumitru Dumitrescu (de la stinga la dreapta) sint cei trei ingineri agronomi ai Științei Craiova, fiind totodată cei mai vechi jucători ai echipei (6 ani, 8 ani și 11 ani la Știința). Dumitrescu — cel puțin — a «tras» puțin echipa sa și în C, și în B și în A, neprecupețindu-și eforturile. Fără să strălucească vreodată, acești trei jucători au compensat de multe ori, prin eforturi admirabile, dificultățile firești pe care le are un student atunci cînd vrea să impace studiul serios cu marele fotbal. «Trio»-ul ingineresc din fotografia noastră are în ochii numeroșilor săi suporteri girul seriozității și al devotamentului.

„PAPUCUL ZBURĂTOR"

Nu este vorba, desigur, despre «papucul zburător» al lui Campbell, ci despre cel al Științei Craiova. Tinărul portar craiovean Papuc este in vizibil progres, impresionind prin suplețe și... curaj. In după-amiaza in care a fost făcută această fotografie, Eftimie, urmărind de pe margine «robinsonadele» lui Papuc, spunea: **«E în mare progres. În perioada de declin a echipei noastre, pe la mijlocul turului, el «s-a bătut» în poartă, salvindu-ne deseori, în momentele cele mai grele. În ultima vreme, cînd îl văd în poartă, încerc un sentiment de încredere. Acesta este darul cel mai de preț pe care un portar îl face echipei sale».**

TRICOUL „UNIVERSAL"

Jucătorul din fotografie, care ride molipsitor, se numește Anton. S-ar părea (judecind după expresia de mulțumire pe care o afișează) că antrenorul i-a comunicat să-și scoată imediat tricoul și să fugă la gară, pentru că miine va juca in echipa națională. Dar, nu este așa... Anton are umor și ride pentru cu totul altceva. Antrenorul Oțeleanu i-a spus, ca de obicei, să scoată tricoul cu numărul 7 (în cazul de față) și să-l îmbrace pe cel cu numărul 5. Iar Anton, spre deosebire de mulți alții, primește zimbind acest «transfer», care se repetă de multă vreme și care a făcut din el un bun jucător «universal», foarte util echipei. Studentul fruntaș Ion Anton este un bun exemplu de disciplină, hărnicie și elan.

Totuși, l-am dori pe un post «fix». Ne gindim la ce s-a intimplat cu Racsi!

ELEVUL LUI APOLZAN

Noul fundaș central al Științei Craiova, care a făcut citeva jocuri bune în ultima parte a campionatului, a fost elev al lui Apolzan, timp de un an, la Caracal. Exprimindu-și marea admirație față de inegalabilul stoper al echipei C.C.A., Mincă își amintește de două din sfaturile esențiale ale fostului său antrenor: **1. Cînd lovești mingea cu capul, să nu închizi niciodată ochii, și 2. Înainte de a primi mingea, trebuie să știi cui i-o vei pasa...**

Apolzan a jucat așa... Elevul său se străduiește s-o facă...

PORTRET Eftimie

Deși cel mai în virstă jucător al echipei, Eftimie este — într-un fel — motorul și... sufletul ei, contribuind din plin la «agitația pozitivă» care s-a creat în sinul Științei. Eftimie a știut să fie în același timp un generator și un transformator de energie, canalizind și stimulind binecunoscutul elan al craiovenilor...

Haralambie Eftimie s-a născut în București, la 1 septembrie 1934. A inceput să joace fotbal pe A.C.S.A. Printre primii antrenori — Gh. Stănculescu. A debutat la juniorii Constructorului, în 1949. Apoi, pînă în 1951, a jucat la Metalul I.M.S. din Cîmpulung Muscel. În anul 1952, tinărul Eftimie urcă la Flacăra București (campionatul regional), pentru că după doi ani să înregistreze un nou salt, la categoria B (Flamura roșie București). După acest nou scurt «pasaj», Eftimie joacă la Flamura roșie Buhuși, tot în B, pînă în anul 1957.

Într-o zi, fostul jucător dinamovist Nițulescu (astăzi cintăreț) s-a apropiat de antrenorul Angelo Niculescu: *«Nea Angelo, cunosc un jucător mult mai bun ca mine»*. *«Adu-l la trial, Nițulescule!»* Și astfel, Eftimie a participat la trialul lui Dinamo. După trial, Eftimie a ajuns la Dinamo Brașov, unde s-a «rodat» timp de doi ani, pentru a veni apoi la Dinamo București, unde a jucat cu mult succes în campionatul 1959—60... De doi ani Eftimie joacă la Craiova, fiind unul din jucătorii de bază ai echipei. Înaintașul central al Științei a jucat de trei ori în echipa națională: 1—2 cu Ungaria la București, în 1958, 3—0 cu Turcia și 0—2 cu Cehoslovacia.

Și-acum, un portret în... portret. Autor *Angelo Niculescu... «Eftimie a fost și este un jucător de mare spontaneitate. Avînd calități psihofizice complexe, el este unul din fotbaliștii-reper, pe care se poate construi jocul unei echipe. Îmi permit să spun că datorită lui Eftimie a fost posibilă crearea interesantului cuplu Sfîrlogea-Eftimie, care a avut un rol important în menținerea Științei în divizie. Eftimie este, de altfel, un jucător modern. Avînd un start rapid, el are și o demarcare rapidă, factor esențial la realizarea «un-doi»-urilor. Din acest punct de vedere, Sfîrlogea îi datorează foarte mult».*

La calitățile de vivacitate și spontaneitate, Eftimie a adăugat în ultima vreme o frumoasă doză de maturitate, care îi permite să acționeze cu multă suplețe înainte și înapoi, echilibrind jocul echipei sale.

Cînd Eftimie a venit la Craiova, mulți au spus că Știința nu a avut o prea bună inspirație. Dar Eftimie a infirmat curînd părerile scepticilor, fiind de cele mai multe ori în prima linie. Revenirea lui în ultima vreme, după accidentul care părea să-i încheie activitatea sportivă, este o dovadă în plus a valorii morale a fostului internațional.

I. CH.

1 DECEMBRIE 1965

DINAMO BUCUREȘTI mai bun decît INTERNAZIONALE

Așadar, Dinamo București, clasată — la 1 decembrie — pe locul 11 în campionatul categoriei noastre și avînd în palmaresul său cel mai recent un joc egal cu Farul și o înfrîngere pe teren propriu în fața C.S.M.S., A ÎNVINS PE MERIT — o recunoaște Herrera însuși! — pe Internazionale, cea mai bună echipă a sezonului mondial 1965, care n-a plecat steagul nici la Buenos Aires, în finala cu Independiente.

De ce a învins Dinamo?

— Pentru că a știut să remobilizeze cu o forță uimitoare, în cele mai importante 90 de minute ale acestui an, toate resursele psihice irosite după cucerirea celui de-al patrulea titlu consecutiv.

— Pentru că a făcut o risipă de efort care a izbutit să disloce vestitul sistem defensiv al lui Inter.

— Pentru că a izbutit să-și formeze, la rîndul său, un sistem defensiv care permite o afirmație doar aparent bizară: pe stadionul «23 August», apărarea dinamovistă a semănat mai mult decît cea interistă cu ceea ce numim *catenaccio*. În acest sens se cuvine subliniat rolul imens al mijlocașilor noștri Ghergheli și Ștefan. Ghergheli, mai ales, a cîștigat net duelul cu Bedin, care, după cît se pare, este o rotiță importantă în angrenajul Inter.

— Pentru că în ansamblul echipei noastre campioane (dați-ne voie să uităm poziția ei actuală în clasament după jocul cu Inter) nu a existat nici un singur jucător «în afara efortului».

— Pentru că victoria lui Dinamo nu se poate explica doar prin uriașul consum psihic și fizic, ci și prin destule realizări tehnico-tactice, care probează maturizare. «Breșele» realizate în apărarea lui Picchi — să reținem pe aceea care s-a încheiat cu voleul «din întoarcere» al lui Ene — demonstrează o reală însușire a repertoriului tehnic modern. În sfîrșit, mișcările largi ale lui Haidu — cu atragerea lui Malatrasi, pentru crearea unui spațiu liber permanent pe partea stîngă — dovedesc o interesantă și subtilă investigare a carențelor posibile în apărarea om la om.

De ce a pierdut Inter?

Trebuie menționată, fără îndoială, absența celor patru titulari. Dacă anul trecut Inter a putut trece de Dinamo — în aceleași condiții — e pentru că acel 6—0 de la Milano le-a conferit o mare doză de încredere pozitivă, care a lipsit — firește — dinamoviștilor.

Inter a pierdut:

— Pentru că sistemul său defensiv n-a mai fost un sistem. Din acest punct de vedere, «rolul» lui Malatrasi și mai ales al lui Landini a fost decisiv. Pe partea lui Landini au intrat și Pîrcălab, și Ghergheli, și Frățilă, și Haidu, și Popa, izbutind centrări întotdeauna periculoase.

— Pentru că acest formidabil talent care este Corso n-a putut să facă un joc 100% în slujba echipei în primul rînd datorită «cleștelui» în care a fost strîns de Ghergheli și Ștefan. Se pare că adevăratul tandem al lui Inter este tandemul de mijloc Corso–Suarez...

— Pentru că înaintașii de șoc — Jair, Peiro, Domenghini și Gori n-au putut trece de ultima linie dinamovistă. Primul are o irascibilitate cu care poate «ieși» repede din joc, Peiro pare sleit, iar Gori și chiar Domenghini n-au demonstrat o valoare — cel puțin în jocul de la București — care să-i permită lui Herrera să le pretindă rezolvări solistice eficace pe cont propriu.

— În sfîrșit, Internazionale a demonstrat la București reversul negativ al «dopingului psihic» pe care îl practică H.H., obligîndu-i pe jucătorii săi să creadă că sînt zei invincibili. Replica lui Inter după 2—1 a fost chiar și după declarația lui H.H. — nedemnă de renumele echipei sale.

*

În preajma jocului de la Milano urăm echipei noastre un joc la cel mai înalt nivel posibil. Desigur că milanezii vor arunca în luptă totul. Inter nu poate uita desigur starea de neputință — acesta e cuvîntul — în care s-a aflat la București în prima jumătate a reprizei a doua, dar Dinamo — nu mai trebuie să fie cel care a debutat pe San Siro. Astăzi, Dinamo este învingătorul lui Inter. Al acelui Inter care n-a pierdut în deplasare nici la Belgrad (cu Partizan), nici la Monaco, nici la Dortmund, nici la Everton și, cum am spus, nici la Buenos Aires. Conștiința acestei performanțe poate și trebuie să înaripeze echipa noastră campioană în preajma celui mai greu examen al său, acolo unde și Liverpool, și Independiente au pierdut cu scoruri de forfait. Succes! Succes!! Succes!!!

IOAN CHIRILĂ

ÎN FOTOGRAFII:

1. Dinamo—Internazionale 2—1. **Momentul celui de al doilea gol, care a încununat spectaculoasa revenire dinamovistă după 0—1.**

2. **Haidu, unul din cei mai activi înaintași dinamoviști, trece de Landini, sub privirile lui Picchi. În stînga: Ghergheli, susținător permanent al atacurilor echipei noastre.**

PE COPERTA NOASTRĂ:

Sarti, foarte solicitat în acest joc, prinde sub privirile «trio»-ului Frățilă (în prim plan) — Bedin—Nunweiller IV.
În medalion: **primul gol dinamovist.**

De vorbă cu antrenorul DOMINGO BALMANYA (Atletico Madrid)

În preajma jocului retur Atletico—Știința Cluj, reproducem pentru cititorii noștri un scurt interviu luat la Cluj antrenorului spaniol Balmanya:

Rep.: Ce impresie v-a lăsat Știința?

D.B.: Joacă frumos. Sînt convins că va place la Madrid. Dacă și-ar fi controlat mai mult acțiunile, ar fi putut obține un rezultat mai bun.

Rep.: Ce jucători v-au plăcut mai mult?

D.B.: În primul rînd Ivansuc, care are o certă valoare internațională. Să nu uităm că a avut un adversar direct cu bune state de servici: Glaria, din echipa Spaniei. În afară de el, Al. Vasile și Szabo — dar numai pe «bucăți» — iar din apărare — Grăjdeanu.

Rep.: Cum vedeți evoluînd fotbalul?

D.B.: Apărările întărite sînt o realitate. În fotbalul modern nu se mai poate juca cu o singură... tranșee. Apărarea în linie s-a discreditat complet. Nici o echipă mare nu mai folosește apărarea în linie. Nici măcar Anderlecht-ul.

Rep.: Ce părere aveți de «beton»?

D.B.: După mine, «betonul» este o idee de mare suplețe și perfecționarea lui va elimina vociile celor care văd în «beton» doar latura rigidă, distructivă.

Rep.: Cum pot lupta înaintașii împotriva apărărilor întărite?

D.B.: În primul rînd prin mărirea vitezei. A vitezei de deplasare și a vitezei de reacție. O echipă mare poate să piardă în fața unei echipe mai slabe doar dacă reduce tempoul pînă la «nivelul» echipei mai slabe.

Rep.: Vorbiți de dezvoltarea vitezei și în general de perfecționarea calităților atletice. Dar tehnica?

D.B.: Tehnica este o condiție care nici nu mai intră în discuție. Vorbim de fotbaliști, nu de avocați. Tehnica fiind o condiție sine qua non, **fără tehnică — o discuție despre tactică devine inoperantă.**

VAL. STĂNESCU (Rapid):

„Aşa va arăta ORDINEA TRIPLĂ şi după etapa 26"

1

REP.: Ce zici de echipă?
V.S.: Nu-l pot critica prea mult pe liderul de toamnă.
REP.: Faţă de anul trecut?
V.S.: Plus de maturitate. Direcţia «gol» — mai precisă.
REP.: Cei mai buni jucători?
V.S.: 1. Ion Ionescu 2. Codreanu 3. Motroc (pentru saltul faţă de anul trecut, formînd o bună pereche cu Dan). O menţiune pentru Dumitriu, care are, însă, o nemaipomenită aversiune faţă de jocul tare. Dar, trebuie să se obişnuiască şi cu asta.
REP.: Cum explici finalul slab?
V.S.: Prin suprasolicitare nervoasă. De la 1 ianuarie şi pînă la 5 decembrie echipa noastră a avut o singură săptămînă de concediu. La această suprasolicitare trebuie adăugat şi rolul demoralizant al înfrîngerii de la Ankara. Băieţii mei au acuzat din plin insuccesul de acolo, şi asta s-a văzut foarte mult în final.
REP.: Un pronostic pentru titlu...
V.S.: Sper ca poziţiile să se păstreze şi după etapa 26. Asta depinde, însă, de «reacumulările» din iarnă — vorba lui Cernăianu.
REP: Ce zici de programul mai greu?
V.S.: Nu există program uşor sau greu. Dacă echipa noastră va «ieşi» remontată din iarnă, programul nu mai contează...

C. CERNĂIANU (Petrolul):

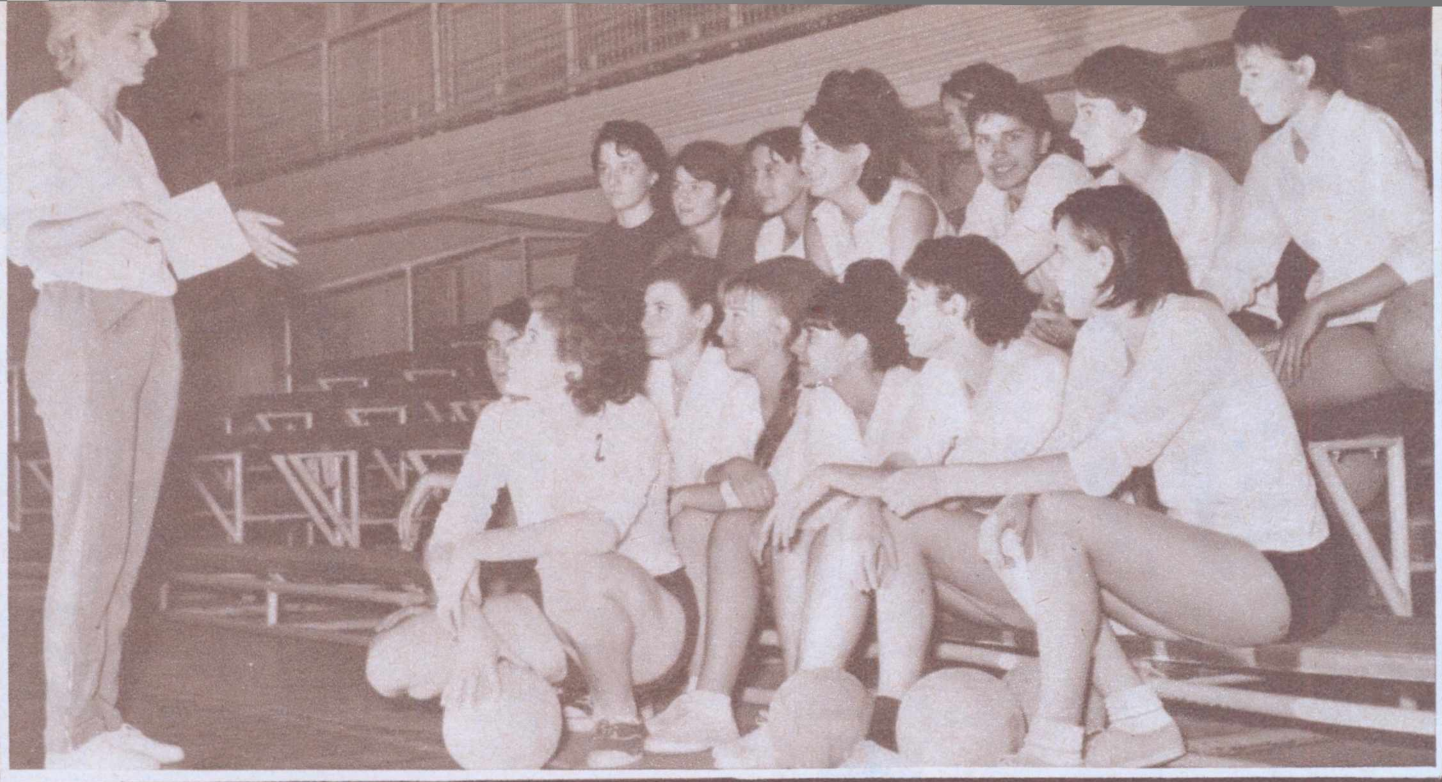
2

„Am ştiut să ne odihnim"

Rep.: Felicitări!
C.: *Mulţumim. Sînt, însă, premature.*
Rep.: Cititorii te roagă să argumentezi cele 19 puncte şi cele 31 de goluri.
C.: *Am început cu inima strînsă. Mulţi jucători plecaţi. 13 oameni în lot. Unii cereau scoaterea din lot a lui Dridea. Într-un cuvînt, obiectivul pe care îl aveam în faţă era lupta pentru evitarea retrogradării...*
Rep.: Deci, nimic bun.
C.: *Ba nu. Am avut totuşi ceva de partea noastră. O foarte bună pregătire generală.*
Rep.: La care, pe parcurs, s-a adăugat...
C.: *1. Creşterea formidabilă a spiritului de echipă. (Astăzi, la Petrolul, jucătorul de rezervă nu mai este, cum se spune, duşmanul echipei).*
2. Revenirea spectaculoasă a lui Dridea.
3. Jocul de clasă al lui Badea.
4. Munca teribilă a lui Dragomir şi a întregii apărări.
5. AM ŞTIUT SĂ NE ODIHNIM. Împărtăşesc cititorilor revistei SPORT principalul secret al Petrolului. În decursul turului, Petrolul a avut trei concedii totale de cîte o săptămînă. Am nimerit-o, cum s-ar spune, cu reîncărcarea acumulatorilor.
Rep.: Un pronostic pentru retur...
C.: *Avem, poate, un program mai bun decît Rapidul, dar nimeni nu se gîndeşte la asta. Lupta pentru titlu este deschisă. Rapid este pe primul loc, dar noi nu vom aştepta finalul de campionat ca să dăm atacul decisiv...*

UN FINAL CU „VA URMA"

Turul campionatului, care părea să marcheze desprinderea Rapidului, s-a încheiat pasionant, lăsînd pentru retur lupta absolut deschisă. Oaspeţii paginii noastre, VAL. STĂNESCU şi C. CERNĂIANU, îşi comentează şansele, dar omit prezenţa C.S.M.S.-ului. Facem cuvenitul adaos, menţionînd frumoasa comportare a băieţilor lui AUGUSTIN BOTESCU şi angajarea lor reală — cine ar fi crezut? — în lupta pentru titlu.
ÎN FOTOGRAFII: 1. C.S.M.S.—RAPID 2—0 (Primul gol). 2. PETROLUL—ŞTIINŢA CRAIOVA 5—2 (Atacă Dridea !).

CAMPIONII DE MÎINE

Elevii Centrului sportiv experimental VIITORUL asaltează... viitorul

Ideea fotoreportajului de față mi-a fost sugerată, mai acum 15 zile, de un grup de puști. Mă îndreptam și eu și ei spre «marele patron» al sportului bucureștean. Eu, ca să urmăresc un ultim antrenament al rugbiștilor, care se pregăteau de zor pentru întîlnirea cu redutabilul — dar din păcate prea singularul — lor rival, XV-le Franței. Dar ei? I-am întrebat: **«Mergem pe «23 August» fiindcă astăzi avem sport! Facem parte din echipele... VIITORULUI!»** Așadar, aveam în față pe cîțiva dintre cei mai tineri recruți ai noului centru sportiv experimental — VIITORUL. Auzisem de fapt lucruri frumoase despre activitatea acestui centru cu caracter științific dar, mărturisesc, nu știam lucruri precise. Mi-am zis: iată un nimerit prilej ca să facem cunoștință cu cel mai tînăr club sportiv din țară.

Mai întîi o mică incursiune în actul de naștere al VIITORULUI — adevărată uzină unde se plămădesc campionii generației care vine.

La 3 mai 1965 biroul Consiliului General al UCFS, preocupat de grija zilei de mîine, lua decizia creării unui centru sportiv experimental, avînd caracter de cercetare metodică—științifică. Numele său: VIITORUL (ce alt nume ar fi putut să-i reflecte mai bine țelul?).

Pentru a afla cîteva amănunte în legătură cu activitatea și perspectivele VIITORULUI, ne-am adresat de îndată prof. **RODICA ȘICLOVAN**, directoarea centrului.

— Care a fost ideea care a stat la baza creării... VIITORULUI?

— De fapt, exista încă din 1962 o școală sportivă de elevi cu același nume. Dar așa ceva nu era o noutate. S-a simțit nevoia înființării unui adevărat centru experimental pentru sportivi. Noi trebuia să preluăm, să șlefuim experiența pozitivă a anilor trecuți; să punem accent pe îmbunătățirea continuă a procesului de instruire și educare, urmărind specializarea sportivă la vîrstă timpurie, cu toate efectele ei asupra organismului tînărului sportiv. Procesul de instruire se desfășoară la noi în secțiile de sport — 8 la număr: atletism, box, gimnastică, haltere, lupte, natație, scrimă și volei — care cuprind echipe sau grupe experimentale de copii, juniori și, după necesități, și grupe experimentale de tineret în cadrul celor 8 ramuri de sport amintite. Bineînțeles, grupele sînt alcătuite în concordanță cu particularitățile de sex, de vîrstă și de cerințele specifice probei sau ramurii de sport respective, avînd între 10—18 sportivi — fetele mergînd pînă la 23 de ani, iar băieții doar pînă la 20 (deoarece la vîrsta aceasta, în general, băieții recrutează). De instruirea lor se ocupă cîțiva dintre cei mai buni tehnicieni, recunoscuți ca buni pedagogi pentru cei de vîrstă fragedă.

— Spune-ți-ne, vă rugăm,. cîteva cuvinte acum despre micii performeri, acei cărora — pe baza cercetărilor specialiștilor dv. — le întrevedeți anumite perspective.

— Avem elemente foarte dotate. Iată, de pildă, în echipa mea de volei — Mariana Popescu (născută în 1949), Elisabeta Andrași (n. 1948), Cristina Stusiac (n. 1948) și Ileana Coadă (n. 1947). Toate, în afară de ultima, azi studentă la Chimie, eleve ale mele de la «Matei Basarab», fac parte din lotul de tineret al țării, iar Florica Iacob — 16 ani, 1,90 m — din lotul de junioare. Elemente de certă perspectivă sînt și în echipa de băieți: Tudor

Popescu (n. 1948), Daniel Ionescu (n. 1948), Marin Adrian (n. 1949) și Gheorghe Furdui (n. 1949). La haltere, mi se spun lucruri frumoase despre Gheorghe Solim și Vasile Davidoiu (amîndoi la categoria ușoară). Antrenorul Th. Niculescu îl recomandă cu căldură pe Gabriel Pometcu (51 kg), pe greul Mihai Niculescu (103 kg), pe semiușorii Paul Stănescu și Victor Zilberman (80 kg), toți luați în considerare pentru J.O. din Mexic. Și mai sînt înotătorii Ica Pădureleanu și componenții ștafetei noastre masculine (4 X 100 m liber) L. Pătrașcu, A. Lehene, C. Pîrvulescu și V. Ghivnici. Prof. de gimnastică au cuvinte de laudă pentru Nicolaie Achim, Cornel Bălan, Mihai Truca, Dan Grecu, Mihai Bădulescu. Maria Alexandru, Liliana Alecu și Elisabeta Badea, iar cei de la atletism pentru Milo Ling (15 ani — 6,42 m la lungime și 13 sec. pe 80 m.g.), Angela Tilincă (15 ani — 5,02 m la lungime, 12,4 sec pe 80 m.g.), Mariana Tambală (15 ani — 4,96 m la lungime), pe triatlonistul Vasile Paraschiv (16 ani, locul III la naționale). Și ar mai fi mulți, mulți alții, față de care — necitîndu-i — mă simt cam nedreaptă...

— Nu-i nimic, doar nu-i putem numi pe toți, nici nu mă îndoiesc că mulți au perspective, din moment ce au fost selecționați. V-aș propune acum, în încheiere, să prezentați pe scurt fotografiile din paginile de față.

— Cu plăcere. În fotografia de sus, stînga — eu și grupa mea de volei, cu toate «vedetele». În josul paginii o fază de la un antrenament. Atacă Cristina Stusiac; la blocaj Elisabeta Andrași și Mariana Popescu. Alături, în fotografia de sus, fetele din grupa de atletism, care vor să dovedească că iarna nu le sperie, iar jos, prof. Mircea Olaru și micii săi înotători se relaxează după un antrenament «tare» la bazinul Floreasca. În pagina alăturată, sus, prof. Georgeta Dumitrescu o ajută pe Maria Alexandru să aterizeze corect după un salt întins înainte; jos, elevii grupei de haltere. În dreapta, o suită de fotografii — de sus în jos — gimnaștii se antrenează la plasa elastică (un exercițiu care îi ajută în orientarea pentru celelalte probe); săritorul în lungime Milo Ling; apoi favoriții prof. Th. Niculescu, frații Gheorghe și Marian Ștefănescu (12 ani) care se pregătesc să facă o repriză la «mănuși», mai jos campionul țării la juniori, greul Mihai Niculescu (18 ani); în fine în ultima fotografie biochimistul George Haralambie și electrofiziologul dr. Al. Partheniu, care prin munca lor asiduă contribuie la selecția sportivilor prin investigări profunde (metabolism, sistem nervos, sistem neuromuscular etc.). Ei execută aici o determinare spectro-fotometrică de seromucoid, interesul acestei experiențe constînd în faptul că precizează o stare acută sau urmărește restabilirea după un traumatism.

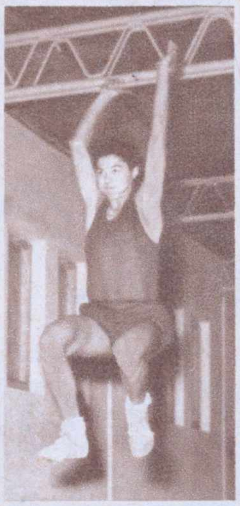
*

I-am mulțumit prof. Rodica Șiclovan pentru amabilitatea cu care ne-a introdus în... secretele centrului sportiv experimental pe care îl conduce și, sperăm, v-ați convins și dv. că uzinele VIITORUL vor fi în măsură să asigure cu succes «schimbul de mîine» al sportului românesc.

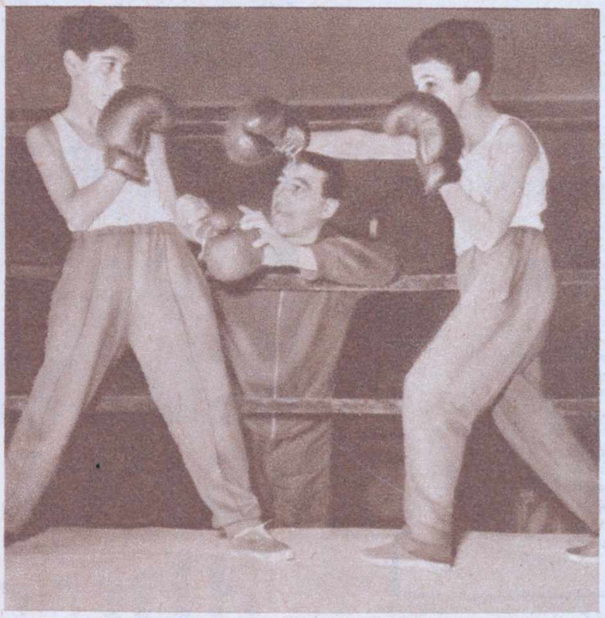
D. CALLIMACHI

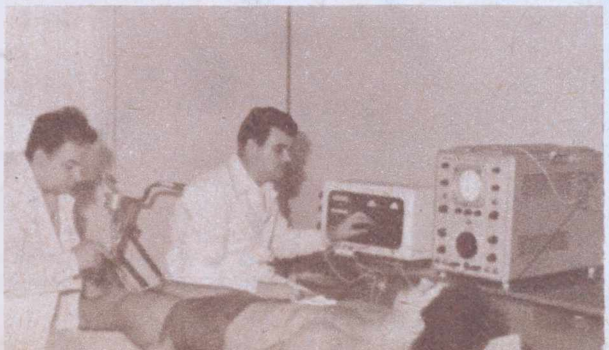

Echipa campioană DINAMO Bucuresti. Rindul de sus, de la stinga la dreapta: ION TUTUIANU (26 de ani, 1,90 m, 96 kg, linia a treia, in echipă din 1959, de 7 ori internațional A, maestru al sportului), DUMITRU ZLĂTOIANU (30 de ani, 1,86 m, 88 kg, linia a treia, 1955, 14 A, maestru al sportului), PETRU CONSTANTIN FUGIGI (20 de ani, 1,86 m, 82 kg, linia a treia, 1964, 3 A, 4 T), GHEORGHE STOICA (25 de ani, 1,80 m, 94 kg, linia intii, 1960, 3 A), PAUL IORDĂCHESCU (35 de ani, 1,78 m, 82 kg, taloner, 1949, 30 A, maestru emerit al sportului, căpitanul echipei), DUMITRU IONESCU (antrenorul echipei, maestru emerit al sportului), NICOLAE BACIU (23 de ani, 1,81 m, 93 kg, linia intii, 1961, 4 A), GHEORGHE NICA (21 de ani, 1,84 m, 80 kg, centru, 1961, 3 A), ADRIAN IONESCU (20 de ani, 1,86 m, 83 kg, linia a treia, 1965), EMANOIL ENE (21 de ani, 1,87 m, 90 kg, linia a doua, 1965, 1 T), VASILE RUSU (27 de ani, 1,89 m, 100 kg, linia a doua, 1955, 15 A, maestru al sportului).

Rindul de jos, aceeasi ordine: ALEXANDRU GIUGIUC (26 de ani, 1,77 m, 71 kg, mijlocas la deschidere, 1957, 3 A, 4 T), ADRIAN PILĂ (26 de ani, 1,72 m, 74 kg, mijlocas la grămadă, 1958, 5 T), VASILE DRAGOMIR (24 de ani, 1,74 m, 76 kg, aripă, 1960, 3 A, 5 T), DAN CORAVU (22 de ani, 1,75 m, 74 kg, aripă, 1961, 7 T), VICTOR DĂICIULESCU (24 de ani, 1,70 m, 72 kg, fundas, 1960, 5 T), GHEORGHE CINDEA (23 de ani, 1,76 m, 78 kg, centru, 1958, 3 T).

Din fotografie lipsesc: GHEORGHE DRAGOMIRESCU (24 de ani, 1,72 m, 72 kg, centru, 1958, 10 A), MIRCEA LEONTE (27 de ani, 1,71 m, 70 kg, mijlocas la grămadă, 1964), MIRCEA NAGEL (26 de ani, 1,76 m, 82 kg, fundas, 1964) si ION MOROMETE (22 de ani, 1,88 m, 82 kg, linia a treia, 1962).

Foto: JACQUELINE ZVONESCHI

CAMPIONII REPUBLICANI

1948 — Grivița Roșie
1949 — C.C.A.
1950 — Grivița Roșie
1951 — Dinamo
1952 — Dinamo
1953 — C.C.A.
1954 — C.C.A.
1955 — Grivița Roșie
1956 — Dinamo
1957 — Grivița Roșie
1958 — Grivița Roșie
1959 — Grivița Roșie
1960 — Grivița Roșie
1961 — C.C.A.
1962 — Grivița Roșie
1963 — Steaua
1964 — Steaua
1965 — Dinamo

DINAMO București — din nou campioană

Echipa DINAMO București nu a reușit performanța de a cuceri titlul de campioană fără nici o infringere. În penultima etapă a cedat in fața Stelei cu 0—8. Iată, clasamentul final al campionilor: 22 19 2 1 265 : 95 62.

În fotografie, un aspect din meciul Dinamo—Steaua. Dragomirescu (D) a culcat balonul pe care și-l mai disputau Dragomir (D), Ciobănel (S) și Chiriac (S), (de la stinga la dreapta).

Zilele trecute rugbiștii dinamoviști au depus în vitrina cu trofee a clubului lor cea de a patra Cupă de campioni. Acest succes cu care și-au încheiat anul competițional îi răsplătește pentru strădaniile lor de a-și însuși și perfecționa stilul modern: joc deschis, la mînă, în viteză, direct. Se poate spune că în acest campionat Dinamo București și-a dominat adversarii la toate «capitolele». «Pachetul» de înaintași, cu un Paul Iordăchescu la talonaj, cu un Țuțuianu și un Zlătoianu în linia a treia, a cîștigat majoritatea baloanelor la grămezile ordonate, iar la «tușe» cu perechea Vasile Rusu—Țuțuianu a învins faima lui Demian. Fiind permanent aprovizionate cu baloane, treisferturile au realizat și ele un progres continuu. De altfel, în concepția dinamoviștilor rolul înaintării este acela de «furnizor», iar al treisferturilor de «consumator». Desigur că nu numai aceste calități au ridicat valoarea treisferturilor echipei campioane. Cel mai mult a contribuit tactica dublării centrilor în scopul derutării adversarilor, ca și pentru atacul în linie dreaptă spre buturile adverse, fără plimbarea laterală a balonului, încercîndu-se adaptarea «sistemului neo-zeelandez», cu jucătorul care apare ca din pămînt și pornește vijelios spre buturi. În această tactică o contribuție însemnată au adus-o aripile și, în special, fundașul Dăiciulescu.

Întrebîndu-i pe campioni care sînt dorințele lor pentru 1966, mi-au vorbit despre două deziderate: campionatul și Cupa campionilor europeni. Ei speră ca dorințele să se transforme în realități deoarece au o echipă tînără, ambițioasă și posesoare a unui stil modern de joc. În plus, mi-au afirmat că actualul «XV» dinamovist are un «termen de garanție» de cel puțin patru ani. Deci, echipa Dinamo București consideră că titlul de campioană pe 1965 este doar un debut în seria succeselor.

H.C.

După meciul de la Lyon

GÎNDURI PENTRU VIITOR

Maestrul emerit al sportului, ing. VIOREL MORARU a renunțat în acest an — încă în plenitudinea mijloacelor — la tricoul de internațional, după o prodigioasă carieră. Căpitanului echipei noastre naționale, care în ultimii ani a reușit atîtea izbînzi ce au uimit specialiștii de peste hotare, i s-a încredințat — și nu fără temei — sarcina de fel ușoară, a antrenării XV-lui reprezentativ, pe care în trecut l-a condus atît de bine în teren.

De îndată după sosirea din Franța l-am întrebat pe Viorel Moraru — agreabil și inteligent interlocutor — cum a văzut «de pe margine» partida de la Lyon cu XV-le Franței.

— I.: Cum a fost întîlnirea? Cîteva cuvinte despre nivelul ei?

— V.M.: A fost un meci disputat, de un nivel satisfăcător. Ambele echipe s-au dăruit total jocului. Lucrul e firesc, deoarece noi avem pe an un singur «joc-vîrf», cel cu Franța, iar adversarii — pentru că de ani de zile îi pîndește «complexul românesc». Spectacolul a constat în încleștarea celor două echipe, care timp de 80 de minute nu și-au permis nici un răgaz, nici un «timp mort». Rezultatul, din punctul nostru de vedere, e mulțumitor, mai ales dacă avem în vedere că echipa noastră — față de alte dăți — a prezentat un repertoriu de cunoștințe îmbogățit, acționînd curajos cu linia de treisferturi (lucru menționat de altfel și de presa franceză). S-a manifestat tendința de a ataca și a juca pe treisferturi. A fost, dacă vreți, o mai bună înlănțuire a acțiunilor înaintării cu cele ale treisferturilor. Totuși, se mai remarcă încă timiditate, mai ales la nivelul centrilor.

— I: Cum s-au comportat jucătorii noștri, mai cu seamă cei noi?

— V.M.: Foarte buni Penciu (cu un aport însă mai slab ca de obicei în loviturile de picior), Demian și Iordăchescu. Bune, aripile Ciobănel și Țibuleac. Iar dintre cei mai noi, consider că au corespuns în ordine — Țuțuianu, Dinu, Mateescu și Dragomirescu (el mai are încă de cîștigat în jocul de la deschidere). Irimescu a fost bun în apărare dar, împreună cu Wusek, nu a strălucit în atac.

— I.: Cum vedeți viitorul?

— V.M.: Trebuie continuat cu curaj procesul de întinerire a echipei naționale. Și cînd vorbesc de întinerire, mă refer atît la sportivi, cît și la concepția lor de joc. Echipa trebuie neapărat rodată în mai multe întîlniri internaționale tari, cu formații valoroase din Franța și Anglia. Și pentru că veni vorba de contacte internaționale, consider că ele trebuie neapărat lărgite nu numai la nivelul echipei naționale, ci și al unor formații selecționate regionale și de club. În felul acesta am permite unui număr sporit de jucători să-și facă «botezul» internațional, ceea ce ar avea o importanță deosebită pentru dezvoltarea viitoare a rugbiului.

★

Îi mulțumim lui Viorel Moraru pentru cele cîteva prețioase idei expuse în răspunsurile pe care ni le-a furnizat și ne permitem să adăugăm și noi cîteva rînduri după acest al 13-lea meci Franța—România de la Lyon.

Am fost înfrînți (3—8) de XV-le francez și dacă ne limităm să judecăm doar cifrele, vom constata că după acel 5—5 (de la Bayonne, de acum patru ani) și acel 6—6 (Toulouse 1963) am regresat. Aceasta e concluzia seacă la care ne conduc cifrele. Deci ca performanță — un pas înapoi. Nu mai putem pretinde azi că sîntem egalii francezilor, care au obținut, consecutiv, două victorii asupra noastră. Și totuși, așa cum ne spunea Viorel Moraru, este undeva și un «progres» în jocul mai deschis, mai întreprinzător al atacului nostru (și sîntem de acord cu el). Așadar am fost învinși, dar asta nu e o nenorocire. Așa stau lucrurile în sport — o dată guști din cupa cu șampanie a victoriei, altă dată din cea amară a înfrîngerii. Important e acum să tragem după această înfrîngere — care ca orice înfrîngere e semnificativă — niște aprecieri juste pentru a putea progresa în viitor. Vom desprinde trei concluzii:

a) Trebuie să lărgim lotul jucătorilor cu «standard» internațional, angrenîndu-i în cît mai multe partide cu formații tari de peste hotare, indiferent dacă primele rezultate ar coincide cu înfrîngeri. Fiindcă dacă ne vom opri și vom trăi doar cu ceea ce am făcut pînă acum, riscăm să anulăm succesele incontestabile ale ultimilor ani. Și cînd ne gîndim la «lărgirea lotului», avem în vedere în special echipele din provincie, care au crescut mult ca potențial de joc. Să nu uităm că rugbiul nu se mai joacă azi doar în București! Exemplele unui Demian, Drobotă, Dascălescu, Iftimie, Celea, Fodor, Sabău, Fugigi, Pompiliu Marin, Terböczi etc. nu sînt oare destul de concludente? Ce mai așteptăm deci?

b) Socotim că e necesar să nu mai întrerupem campionatul cu atîta timp înaintea unei întîlniri internaționale, să nu-l perturbăm. Pentru că făcînd loc pregătirii jucătorilor din națională, îi sacrificăm pe toți ceilalți, marea masă din restul echipelor, care și așa joacă prea puțin. Deci, să se dispute campionatul cu riguroasă regularitate, fiindcă numai el e în măsură să ne edifice asupra valorii sportive a rugbiștilor fruntași.

c) Partidele internaționale (cele cu Franța mai ales) nu trebuie să mai constituie un scop în sine, căruia să-i subordonăm eforturile întregului an, ci doar mijloace menite a situa rugbiul nostru în ierarhia internațională.

Să lucrăm așadar cu multă dragoste, cu continuitate și în adîncime. Aceasta-i singura soluție pentru a reîntîlni succesele trecute și a evita în viitor surprize neplăcute.

D. CALLIMACHI

Jocul ROMÂNIA-FRANȚA în imagin

1. Mihai Țibuleac a țîșnit, dar Guy Boniface și Pierre Besson l-au stopat net.

2. Atacă Ciobănel. În spate Crauste.

3. A doua încercare a lui Guy Boniface (min. 75) a fost obținută chiar la marginea liniei de țintă, Wusek (11) nu a mai putut salva situația.

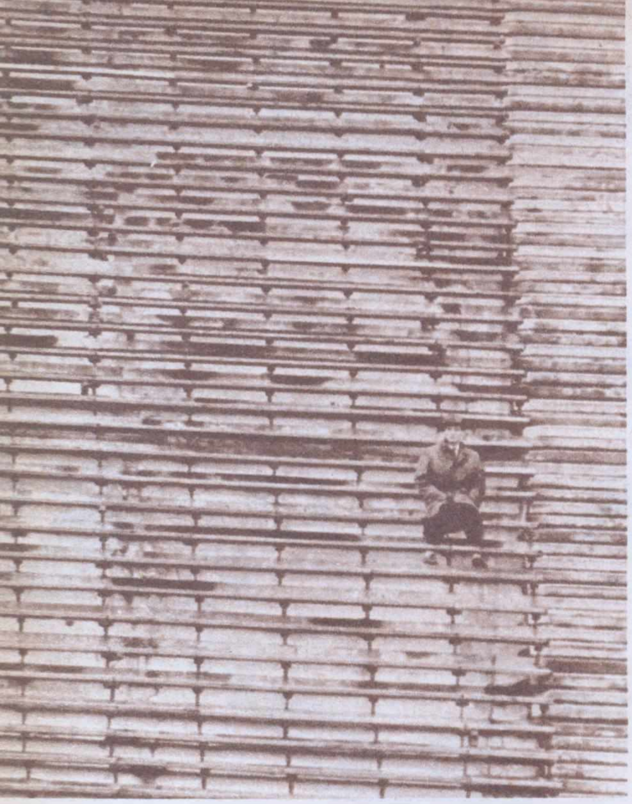
4. O grămadă în care se vede cum înaintașii francezi protejează balonul înainte ca Lassère (9) să-l culeagă. În dreapta, Rădulescu și Demian par „dezarmați".

MAGAZIN sportiv

PRIMUL SPECTATOR

La recentul joc de fotbal cu echipa Portugaliei, un suporter înflăcărat al culorilor noastre, nerăbdător ca toți suporterii adevărați — intuind poate victoria — a ținut să fie primul pe stadionul «23 August», pentru a trăi din plin evenimentul. Deh! Pasiunile mari nu cunosc limite...

Fotoreporterul nostru *Paul Romoșan* a ținut să-l imortalizeze pe acest anonim suporter, pe care-l rugăm să ne scrie, pentru a-i trimite, ca amintire, această fotografie.

PENTRU CURSELE DIN PRIMĂVARĂ

Cunoscutul atlet francez Michel Jazy și-a început din timp pregătirile pentru viitorul sezon atletic. Iată-l pe campionul francez antrenîndu-se pe stadionul acoperit al Institutului Național al Sporturilor de la Joinville. Este de bănuit că în primăvară Jazy, cu o atît de îndelungată pregătire, va da mult de furcă adversarilor săi.

FELICITĂRILE MAMEI

La ultimele Campionate internaționale de gimnastică ale țării noastre, sportiva franceză Evelyne Letourneur a cîștigat titlul de campioană la individual compus și la sărituri.

Iat-o în fotografia de mai sus, îmbrățișată de mama sa, sosită special la București pentru a urmări evoluția fiicei ei, Evelyne, de la ale cărei întreceri nu absentează niciodată, fiindu-i primul și cel mai sever antrenor.

PE... ARIPILE TELEFERICULUI

Eliberați, grație telefericului din fotografie, de grijile urcușului, schiorii vor avea posibilitatea să se avînte de mai multe ori pe pîrtiile de concurs. Apoi, de la Cota 1400, pe... aripile telefericului, vor imita zborul păsărilor pînă sus la Vîrful cu Dor, de unde vor relua cursa vijelioasă pînă jos. Nu vă tentează și pe dv?

Foto: O. RĂDULESCU

O „PANĂ"... TARE

În ultimii ani, pugiliștii sovietici domină cu autoritate boxul amator mondial. La Jocurile Olimpice sau la Campionatele Europene, printre sportivii ruși medaliați ai ringului, specialiștii remarcă «stele» de primă mărime, adevărați scrimeri.

În fotografia alăturată vi-l prezentăm la antrenament pe unul dintre aceștia, reprezentant al generației tinere, care merge cu pași siguri pe urmele lui Enghibarian și ale altor maeștri ai «careului magic». Este vorba de boxerul de categorie pană Stepașkin care, la J.O. de la Tokio și la Campionatele Europene de la Berlin, a cucerit medalii de aur.

LACAZE — O FAMILIE CELEBRĂ

Frații Pierre și Claude Lacaze fac parte dintr-o familie devenită celebră în lumea sportului. Aceasta, deoarece amîndoi frații au îmbrăcat de nenumărate ori tricourile cu cocoșul galic pe piept. În acest sfîrșit de an reușita lor a fost deplină. Astfel, Pierrot, simpaticul «Papillon» — cum i se mai spune — a ocupat postul de fundaș în echipa de rugbi în 13 a Franței, care a jucat cu reprezentativa Noii Zeelande (14—3) și — în ciuda celor aproape 32 de ani — a dovedit o remarcabilă prospețime fizică și o mare autoritate pe teren. În același timp fratele său mai mic, Claude s-a remarcat cu numai două săptămîni mai tîrziu, pe același post de fundaș, dar de data aceasta în echipa de rugbi în 15, cu ocazia jocului susținut la Lyon în compania XV-lui României.

Iată cu adevărat un frumos exemplu de celebritate sportivă

„LEII" BRITANICI

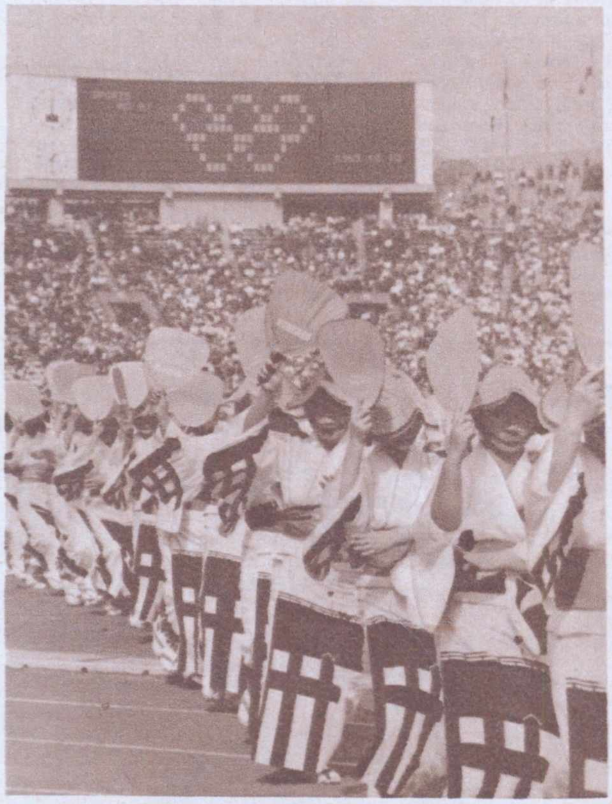
La 7 mai 1966, selecționata de rugbi a Marii Britanii va începe un lung turneu la antipozi. «Leii» britanici vor susține cea dintîi partidă în orașul Perth din Australia. Turneul se va încheia la Auckland, în Noua Zeelandă, anul viitor, tocmai la 10 septembrie. Începînd din 1888 aceasta este a șaptea vizită pe care rugbiștii englezi o fac în marile insule ale Pacificului.

În fotografie, impresionantul pilier irlandez Mac Loughlin, component al echipei «leilor» britanici.

FRUMOASA ANIVERSARE

Jocurile Olimpice de la Tokio nu s-au șters încă din amintirea japonezilor. De curînd, pe unul din stadioanele din Tokio, sportivii, gazde ai celei de a XVIII-a ediții a J.O. au sărbătorit un an de la marea întrecere.

În fotografie, un dans cu evantae al gimnastelor.

KIKI CARON DIN NOU LA TOKIO?

Instalată comod într-un fotoliu, inotătoarea franceză Cristine Caron s-a... reîntors la Tokio. Dar nu este vorba de fotoliul unui avion ci de unul al unei săli pariziene de spectacole, unde a rulat filmul ultimei Olimpiade. Cu acest prilej, Kiki a putut vedea cu ochii cum brațul americanei Cathie Fergusson, ajuns cu două fracțiuni de secundă înainte la sosire, i-a luat de pe marginea bazinului medalia de aur, lăsîndu-i-o pe cea de argint...

În fotografie, Kiki Caron înconjurată de cinci frumuseți japoneze.

BALET ÎN APĂ?...

Coregrafilor amatori de originalități nu le-a venit încă ideea unor asemenea armonii... acvatice, în schimb ele au fost prilejuite de organizatorii ultimului campionat atletic al Suediei care — pentru a respecta cu strictețe programul — au obligat pe aceste alergătoare să facă «pași de legătură» printre rarele insule pe pista înnecată de ploaie. Vedeți, în prim plan, picioarele cîștigătoarei cursei de 800 m Gunilla Olausson, urmată curajos de cea de a doua clasată, Elisabeth Östberg. E interesant... Dar numai în fotografie!

URMAȘA WILMEI RUDOLPH

Simpatica negresă din fotografie este Wyoma Tyus (S.U.A.) succesoarea Wilmei Rudolph la titlul olimpic. Tînăra atletă în vîrstă de 18 ani a cucerit medalia olimpică de aur la J.O. de la Tokio și este deținătoarea recordului mondial de junioare la aceeași probă.

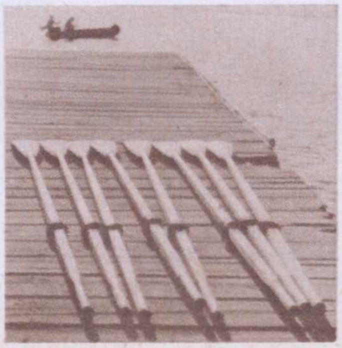

SPORTUL LA EXPOZIȚIE

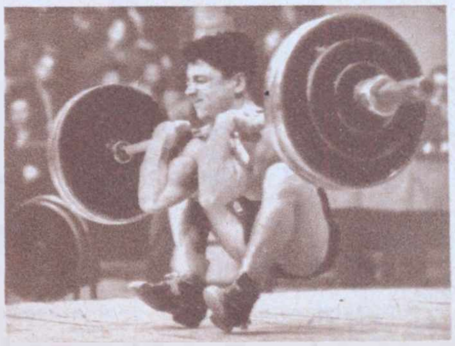
Maeștri ai artei fotografice din 26 de țări s-au întîlnit prin intermediul lucrărilor expuse, în sala Dalles din București cu prilejul celui de al V-lea salon internațional de fotografie.

În multe dintre imaginile care au... tapetat pereții sălii, sportul a fost sursă de inspirație. Iată trei din... prezențele sportive ale expoziției.

Vislele, care parcă se odihnesc și ele la soare, au inspirat lui Gheorghe Dumitru (România) fotografia «În așteptare...». Cehoslovacul Karel Stransky a intitulat «După cursă» fotografia care-l reprezintă pe acest ciclist a cărui sete strașnică o exprimă și privirea. Lazslo Petrovits (Ungaria) a fost «pe fază» la încercarea tînărului halterofil de a ridica greutatea intitulîndu-și sugestiv fotografia: «Dacă aș reuși...».

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

PE PRIMUL LOC...

Echipa feminină de handbal a comunei Brănești (raionul Lehliu) a cucerit titlul de campioană pe raion în cadrul «Cupei Agriculturii», iar apoi, participînd pentru prima oară la campionatul regional de handbal, rezervat junioarelor, a ocupat primul loc. De data aceasta, tinerele handbaliste din comuna Brănești au reușit să întreacă o serie de echipe fruntașe din orașele Călărași, Roșiori și Slobozia. In meciul decisiv pentru primul loc, formația din Brănești a dispus cu 5—4 de echipa Avîntul Călărași, cucerind astfel trofeul de campioană a regiunii București. In clișeul alăturat vă prezentăm o fază din meciul final: Tehnica Brănești—Avîntul Călărași (jucătoarea Ioana Arășanu înscrie al treilea gol pentru echipa din Brănești). Iată și componentele echipei: Doina Paraschiv, Ioana Enache, Ioana Surugiu, Mariana Petcu, Alexandra Ionete, Ioana Arășanu, Ruxandra Ivănescu, Alexandra Stănculescu și Sofia Mihale, împreună cu antrenorul lor I. Sburlan.

N. LAURIAN
— București —

POȘTA REDACȚIEI

ION TALPOȘ — Calafat. Ținînd seama de faptul că sînteți angajat într-un pariu, ne grăbim să vă dăm datele cerute despre fotbalistul Mincă de la Știința Craiova. Iată echipele la care el a fost legitimat din 1958 și pînă în prezent: Progresul Caracal, Victoria Caracal, Răsăritul Caracal și Știința Craiova. Este adevărat că a... traversat o perioadă (foarte scurtă) de încercare la Steaua, dar el nu a fost legitimat la clubul bucureștean. Vedeți dealtfel pagina dedicată Științei Craiova apărută în acest număr.

CONSTANTIN SCURTU — Com. Tulgheș. Vi s-au mai publicat în revista noastră două caricaturi în anul... 1963. Ne bucură faptul că v-ați mai amintit de noi, dar regretăm că desenele publicate atunci au fost mai bune decît cele primite acum. Așteptăm altceva...

EMILIAN POPA — Reșița. Să luăm interviuri arbitrilor ale căror decizii nemulțumesc spectatorii? La asta, trebuie să recunoaștem, nu ne-am gîndit. O întrebare. Dv. a-ți asistat măcar la un singur meci în care spectatorii să fi aplaudat cu toții, în tot timpul jocului, deciziile arbitrului? Noi nu! Ar însemna deci să publicăm zeci, dacă nu sute, de interviuri cu arbitrii. Poate vă gîndiți la o altă propunere.

DAN ILIESCU — București. 1) Sperăm că paginile rezervate fotbalului în ultimele noastre reviste v-au satisfăcut pe deplin. În privința rubricii «Portret», din aceleași pagini, nici o grijă. Va continua să prezinte mereu alți fotbaliști. 2) Desenul trimis nu îndeplinește condițiile publicării. Mai exersați.

OCTAVIAN LUPEI — com. Pescari-Gurahonț. Din grupa a IV-a a preliminariilor Campionatului mondial de fotbal, grupă în care a jucat și reprezentativa noastră, pentru turneul final de la Londra s-a calificat doar echipa Portugaliei. Formațiile clasate pe locul II nu participă la turneul final al campionatului mondial.

IULIU HATU — Hunedoara. Ne informați că în toată Hunedoara nu există nici măcar o singură secție de haltere, deși tineri voinici, dornici să practice acest sport, sînt destui. Probabil că tovarășii din conducerile cluburilor Metalul și Constructorul consideră că sportul în orașul lor merge atît de bine încît nu are nevoie și de... greutăți.

ALEXANDRU BOGDAN PÎRVANU — București. 1) Pentru marea performanță este într-adevăr cam tîrziu să începi să joci tenis la 16 ani. Dar, dacă — așa cum afirmați — cunoașteți foarte bine acest sport, atît din punct de vedere teoretic cît și practic, nu mai pierdeți timpul. Alegeți-vă un club: Progresul, Știința, Steaua sau, poate, Dinamo unde joacă și favoritul dv. tenismanul Ion Țiriac, care, fiți sigur, vă va primi cu plăcere. Succes! 2) Doriți să-i scrieți lui Pele și nu-i cunoașteți adresa. Fotbalistul brazilian este atît de bine cunoscut pe tot globul încît este suficient să scrieți pe plic doar atît: «Pele — Clubul Santos–Sao Paulo — Brazilia». Fiți sigur că scrisoarea va ajunge la destinație. Iolanda Balaș a primit din Australia un plic pe care scria numai: Iolanda Balaș — România!

MIOARA LEPĂDAT și DUMITRU NEDELCU — Oltenița. Pentru cititorii noștri, amintim cîteva dintre filmele pe care le recomandăți unora dintre echipele noastre de fotbal: **PETROLUL — «Cei mai frumoși ani», STEAUA — «Cineva acolo sus mă iubește» (locurile I, II, III), RAPID — «Cartierul veseliei», DINAMO BUCUREȘTI — «Tolba cu amintiri».**

HANDBALIȘTII HUNEDOAREI

Campionatul de handbal al regiunii Hunedoara, la care participă 20 de echipe împărțite în două serii, cunoaște o frumoasă dezvoltare înregistrînd cu fiecare etapă o sporire considerabilă a numărului de spectatori.

Echipele din Valea Jiului sînt incluse în seria a II-a, iar cea mai frumoasă comportare o are Minerul Aninoasa care, împreună cu Bucura Hațeg, își dispută supremația în clasament.

Imaginea noastră îl înfățișează în acțiune pe handbalistul Roman, pivot la Știința II Petroșani.

AUREL DULA
— Petroșani —

SUCCESUL BASCHETBALISTELOR ELEVE

După cîțiva ani de încercări nereușite, în sfîrșit, orașul Satu Mare este reprezentat în prima categorie (seria a II-a) a campionatului republican feminin de baschet.

Meritul este al fetelor, eleve ale Școlii sportive de elevi, pe care le puteți vedea în fotografia alăturată împreună cu prof. Gabriela Both (stînga), antrenoarea formației.

AUGUSTIN VERBA
— Satu Mare —

Suporterul petrolist: — **Ei, mai e vreunul care ține cu Rapidul?!!**

Desen de C. CIOSU

ciocolata = forță

Sportivi

CIOCOLATA — un produs reconfortant al sistemului nervos — este recomandabilă înaintea oricărui efort. În unele competiții sportive cu eforturi fizice foarte accentuate și de lungă durată, este bine să consumăm CIOCOLATA — aliment hrănitor, bogat în calorii și grăsimi ușor asimilabile.

Produsele fabricilor «BUCUREȘTI» și «DEZROBIREA» ne oferă o variată gamă de sortimente din ciocolată.

DUPĂ O LUPTĂ PASIONANTĂ

ZADAR–DINAMO 2—1 ÎN C.C.E.

(78—92 la București, 70—56 și 65—59 la Zadar) În fotografie, un aspect din primul meci (cîștigat de Dinamo) care pledează pentru frumusețea baschetului. De la stînga la dreapta: Djerja (10), Ostarcevici (cu barbă), Novac și Stipcevnic (5).

Foto: Paul ROMOȘAN

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.
Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. RANETTI.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

43.008

Lei 2,50